

สามสิบเจ็ด

พบหน้าท่านตาก่านยาย

ก่อนถึงยามอุซึ่งจะมีลูกค้าหนาแน่น หงอี่ปรากฏตัวขึ้นที่โรงเตี๊ยม

“อิงเถา ข้าเอาจของกินเล่นมาให้ลองชิม” หลังผ่านการฝึกฝนอย่างยาวนาน สูดท้ายหงอี่ก็ควบคุมไฟได้ตั้งใจ เมื่อเห็นว่าไปอี่เริ่มที่จะไม่บ่นเรื่องอาหารที่ตัวเองทำแล้ว นางจึงกล้าที่จะเอามาให้อิงเถากินบ้าง นางต้องการจะฝึกทำอาหารให้เก่งก่อนจะต้องออกเรือน เพราะนางไม่อยากจะให้อิงเถาต้องทนกินเพื่อนางเหมือนเมื่อครั้งก่อน ที่แม้จะทำให้รู้สึกดี แต่เมื่อมาคิดย้อนดูแล้ว นางก็รู้สึกอับอายเหลือเกิน ฝีมือของนางหากได้ถึงสักครึ่งของท่านน้ำเหยาสิทธิ์คงจะดี

“อะอือ วันนี้เป็นอะไรหรือ” หัวใจอิงเถาเต้นเร็วกว่าปกติ อาการนี้เขาเริ่มเป็นมาระยะหนึ่งแล้ว และก็ดูเหมือนจะไม่หายไปง่ายๆ

“แผ่นแป้งท้อไส้ทอดกรอบ” หงอี่ส่งตะกร้าสานที่ด้านในมีห่อกระดาศซึ่งมีน้ำมันซึมเปื้อนเป็นดวงๆ จากการห่อของทอดให้เขา

“น้ากินจ้ะ มีเยอะด้วย” อิงเถามองแผ่นแป้งท้อไส้จำนวนมากเกินกว่าเขาจะกินหมด “ข้าเอาไปแบ่งคนอื่นๆ ได้หรือไม่”

“ได้สิ เจ้าเอาไปทั้งหมดเลย ข้าจะต้องรีบกลับไปเรียนปักผ้าต่อแล้ว”

เมื่อหงอี่มมอบของให้แล้วก็ไม่ได้คิดจะอยู่ต่อ แค่นี้หัวใจนางก็เต้นไม่เป็นท่าแล้ว

“หงอี่” อิงเถาเอ่ยเรียกนาง “อีกไม่กี่วันข้าก็จะไปเยี่ยมท่านตาที่เมืองหลวงแล้ว เจ้าอยากได้ของฝากอะไรไหม”

“ของฝากหรือ... เจ้าซื้ออะไรให้ข้าก็ชอบทั้งนั้น” หงอี่รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว นางคิดว่าตอนนี้ใบหน้านางคงจะแดงก่ำแล้ว แต่ก็ไม่ว่าจะหลบเลี่ยงได้ อิงเถาจึงหงอนนางเช่นนี้เขาจะต้องสังเกตเห็นแน่

“หงอี่...” อิงเถาเรียกนางอีกครั้งด้วยความกังวลใจ “หน้าเจ้าแดงจัง ไม่สบายหรือไม่”

“ข้า... สบาย... ดี” หงอี่ตอบเสียงเบา “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัวก่อนนะ” นางพูดเสียงเบาจนเกือบเท่าเสียงยุงบิน

“ได้ พักผ่อนให้มากๆ นะ” อิงเถายิ้มกว้างก่อนโบกมือส่งนาง ใบหน้าเขาเองก็รู้สึกร้อนวูบวาบขึ้นมาเหมือนกัน เขาคงไม่ได้ป่วยด้วยไข้หรือไม่ แต่เมื่อครูนางบอกว่าไม่ได้ป่วย เขายังพูดออกไปว่าให้พักผ่อนมากๆ อีก เขาพูดผิดไปเสียแล้วสิ

“เสียแล้วหรือน้อยโตะเป็นหนุ่มแล้วหรือนี่” ลูกคำผู้หนึ่งที่สวนทางกับหงอี่เห็นเด็กหญิงหน้าแดงก่ำก็นึกแปลกใจ เมื่อเข้ามาเห็นอิงเถายืนส่งนางอยู่ก็เอ่ยหยอกล้อทันที

“ข้ายังไม่เป็นหนุ่มหรือขอรับ เชิญท่านอาเลือกที่นั่งได้เลยขอรับ” อิงเถายิ้มเป็น ในหัวใจจิตใจตื้นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ข้ากลัวไม่มีที่นั่งเลยรีบมา เอน้ำซามาก่อนก็แล้วกัน”

“ได้เลยขอรับ”

“มามา เชียว ไป มามา” เสียงร้องของสือหลิวดังก้องทั่วทางเดินโรงเตี๊ยม “เชียว”

“ถ้าแก่เฒ่า บุตรชายเป็นอะไรหรือไม่” ร้องหาของสือเชียวอยู่หรือ

“ไม่มีอะไรหรือ เขาคงหาของเล่นไม่เจอ” เหยาลี้วางกาน้ำชาลงบนโต๊ะ

ลูกค้าคนหนึ่ง “ข้าขอตัวสักครู่ อู้ภัยดูแลลูกค้าด้วยนะ”

“ขอรับนายหญิง” อู้ภัยรีบรับคำและจดจำว่าต้องดูแลลูกค้าในส่วนไหนเพิ่มอีก

“มามา เขียว...เขียว” สือหลิวยื่นเกาะแผ่นไม้ที่สูงประมาณหน้าผากของเขา เงยหน้ามองเหยาลี่ด้วยสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ ของเล่นสีเขียวของเขา ลอยข้ามกระดานไม้ไปและไม่เห็นอีกเลย ของเล่นสีเขียวของเขาหายไป “เขียว... อ้อ...”

“สือหลิว ไม่ต้องร้องนะ หากันนีอยู่หรือไม่” เหยาลี่ย่อตัวลงหยิบของเล่นผ้าที่ตกอยู่ด้านนอกขึ้นมาดูให้เขาเห็น

“เขียว!” สือหลิวร้องเสียงดัง รู้สึกดีใจและแปลกใจที่ได้เห็นของเล่นชิ้นนั้นอีกครั้ง “เขียว! มามา เขียว!”

“ของเล่นสีเขียวหล่นออกมาข้างนอก” เหยาลี่เห็นรอยเปื้อนบนของเล่นผ้า จึงยังไม่อยากส่งไปให้สือหลิวเล่นนัก “แม่จะเอาของเล่นไปล้างน้ำก่อน เจ้าไปกับแม่ก็แล้วกันนะ”

“อ้อๆ เขียว” สือหลิวเอื้อมมือขึ้นหมายจะหยิบของเล่นแต่ก็หยิบไม่ถึง เมื่อมารดาพูดจบ เขากลับถูกอุ้มขึ้นมาแทน

“ไปกันเถอะ” เหยาลี่อุ้มสือหลิวไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างถือของเล่นของเขาเอาไว้ อาจเพราะได้อยู่แบบตัวติดกับมารดา เขาจึงไม่ร้องหาของเล่นสีเขียวอีก สือหลิวทอดให้แสงพลางส่งเสียงอ้อแอ้เหมือนต้องการพูดเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ให้ฟัง ซึ่งเหยาลี่ก็รับมือโดยให้ความสนใจเขาเป็นอย่างดี

“ท่านแม่ ข้าเอาตะกร้าไปคืนหงอี่ได้ไหม” หลังผ่านช่วงเวลาอันวุ่นวาย ยามอุ้งเภาที่เข้ามาขออนุญาตเหยาลี่ที่กำลังเล่นอยู่กับสือหลิว

“ได้สิ ฝากบอกนางด้วยว่าของว่างอร่อยมาก” เหยาลี่ไม่คิดจะขัดขวาง ช่วงเวลาที่เด็กๆ จะได้สนิทสนมคุ้นเคยกันอยู่แล้ว “จริงสิอิงเถา”

“มีอะไรหรือท่านแม่”

“แม่ฝากถามจিজูให้หน่อยสิว่าตอนนี้ยังสั่งผ้าทอเพิ่มได้หรือไม่” พักหลังเหยาลีไม่ได้สั่งผ้าทอจากจิจูมากเท่าเมื่อก่อน เนื่องจากในตอนนี้นั่งเจ้าจื่อและอิงเถาต่างก็ไม่จำเป็นต้องใช้เสื้อผ้าที่นางตัดเย็บมากเท่าไรแล้ว มีเพียงชุดทำงานใหม่สักสองสามชุดก็นับว่าเพียงพอ แต่เมื่อมีสื่อนวนมาอยู่ในยุคทาส์ นางก็เห็นได้ถึงความแตกต่างระหว่างเทพเจ้ากับปีศาจ ดูเหมือนเรื่องการใช้ชีวิตของเทพเจ้าจะดูดีกว่ามากทีเดียว สื่อนวนนอกจากจะใช้พลังได้เล็กๆ น้อยๆ แล้วส่วนอื่นล้วนแต่เหมือนมนุษย์ นางอยากจัดหาสิ่งต่างๆ เพิ่มขึ้นอีกฝ่าย “แม่อยากสั่งผ้าใส่เพิ่มสักสามสี่พับ และผ้าขาวอีกสักพับ ไม่รู้ว่าจะเยอะเกินไปไหม”

“เดี่ยวข้าจะถามให้นะท่านแม่” อิงเถาพยักหน้ารับคำและขอตัวออกไป

“มาม่า” ลือหลิวเกาะตัวเหยาลีเพื่อใช้เป็นหลักในการยืน “ฮ่าว...” แต่เมื่อยืนได้เขากลับอ้าปากกว้าง ดวงตาเขาหริ่งและชื้นด้วยน้ำตา

“ลือหลิว หึๆ ถ้าง่วงแล้วต้องนอนลงนะ” เหยาลีจับตัวบุตรชายนอนลงกับพื้น “นอนแล้วกลายเป็นลูกท่อน้อยๆ” นางหยิบเอาผ้าห่มผืนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลนักมาพับและสอดไว้ใต้ศีรษะเขา และอีกผืนเพื่อห่มตัวเขา ในห้องนี้ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยผ้าเนื้อนุ่มและของเล่นผ้าจำนวนมาก ไหนจะพรมผืนหนาที่ปูอยู่ทั่วทั้งห้องอีก ถูหนาวันนี้เห็นทีจะผ่านไปได้อย่างราบรื่นแน่นอน

“นอน... ฮ่าว...” ลือหลิวอ้าปากหาอีกครั้งหนึ่งก็หลับไปด้วยความรวดเร็ว

“ข้ากลับมาแล้ว” อิงเถามองซ้ายมองขวาหาคนที่ต้องการพูดคุยด้วย

“ท่านแม่ ท่านบ่่าจิจูบอกว่าถ้าเป็นผ้าขาวหนึ่งพับกับผ้าสีอ่อนสองพับก็พอมีอยู่ ท่านบ่่าจะเก็บไว้ให้ก่อน หากท่านแม่ต้องการก็ให้ส่งคนไปบอกท่านบ่่า”

“อือ” เหยาลีพยักหน้ารับฟัง ก่อนสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ถุงหอมใบหนึ่งที่อยู่ใต้เอวอิงเถา ก่อนเขาออกไปดูเหมือนจะยังไม่ถึงถุงหอมนี้

“อันนี้หิงอี่ให้มา...” อิงเถาบิดตัวเล็กน้อยเมื่อเห็นว่ามารดา กำลังจ้องอะไร

อยู่ “เป็นถุงหอมที่ด้านในมีใบชาแห้ง ข้าชอบมากเลย” เขาหยิบถุงหอมขึ้นมาพลิกดูแล้วก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว

“อือ” นางพยักหน้าเข้าใจ “เจ้าทำทางเช่นนี้ดีมากทีเดียว นางตั้งใจจะให้ถุงหอมนี้แก่เจ้า เจ้าก็เห็นค่าของความพยายามของนางและไม่โอ้อวดจนเกินเลย อิงเถาของแม่กลายเป็นหนุ่มน้อยแล้ว” แม้จะอายุน้อย แต่ความคิดของอิงเถากลับก้าวหน้าเป็นอย่างยิ่ง

“เฮ้...” อิงเถายิ้มจนไม่อาจหุบได้

“ท่านแม่ไม่ต้องดูสือหลิแล้วหรือ” เขาชวนนางคุยเล่นต่อ

“น้องหลับไปแล้ว ตอนนี้อยู่หลับสนิท กลายเป็นลูกท้อลูกเล็ก ๆ”

“ท่านแม่ ข้าอยากเอาถุงหอมไปเก็บที่คฤหาสน์ก่อน”

“ไปเถอะ”

“มามา ป้าปา” เมื่อถึงเวลาที่สมควรตื่น สือหลิก็ตื่นขึ้นมาเอง เขาลุกขึ้นนั่งก่อนจะยืนด้วยตัวเองแล้วเดินไปเกาะแผ่นกระดานส่งเสียงเจื้อยแจ้วเรียกหาบิดามารดา “มามา ป้าปา”

“เถ้าแก่เนี้ย บุตรชายเรียกอีกแล้ว”

“นั่นสิ” เหยาลีหัวเราะเบาๆ ด้วยความอ่อนใจ เหตุใดสือหลิจึงชอบเรียกนางตอนกำลังง่วงอยู่เรื่อยเลย “ข้าต้องขอตัวก่อนแล้ว อู้ก๊วย”

“ข้าเหนื่อยดูแลลูกคำให้เองขอรับ” อู้ก๊วยรีบรับคำ

“ฝากด้วยนะ”

“นี่ขนาดมีลูกอ่อนคนเดียวนะ ถ้ามีอีกคนคงไม่ได้เห็นหน้าเถ้าแก่เนี้ยแล้ว” ลูกคำผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

“เถ้าแก่เนี้ยก็เก่งนะ ทั้งเลี้ยงลูกทั้งทำงาน ตอนลูกข้ายังเล็ก ขนาดข้ายังต้องไปช่วยฮูหยินเลี้ยงเลย” อีกคนแสดงความเห็น

“ยิ่งตอนกลางคืนนะ ข้าแทบไม่อยากกลับไปนอนที่บ้านเลย บุตรชายข้าร้องให้ทั้งคืนจนทำเอาไม่ได้นอน”

“เป็นความจริง” คนหนึ่งพูด อีกคนก็เห็นด้วย

อึ้งหยางได้ฟังในบางคำก็รู้สึกแปลกใจ ไม่ใช่เขาไม่รู้ว่าการเล่นเด็กคนหนึ่งเป็นเรื่องยากลำบาก เพียงแค่รู้สึกแปลกใจที่เหยาลี่กลับไม่เคยแสดงท่าทางลำบากใจให้เขาเห็นเลย ตอนกลางคืนต่อให้ต้องตื่นบ่อยครั้ง แต่ด้วยความที่เขาเป็นเทพเจ้าตนหนึ่งจึงไม่รู้สึกละอายใจอะไร อีกอย่าง... เขาไม่ยกเห็นว่าสื่อหลิวร้องไห้งอแงอะไรในเวลาที่มีเหยาลี่อยู่ด้วยเลย อาจมีวันที่สื่อหลิวร้องไห้ แต่ก็หยุดร้องได้แทบจะทันทีเมื่อเหยาลี่มา เขาใช้โอกาสตอนเข้าไปส่งรายการอาหารแวะไปหาเหยาลี่เพื่อพูดคุยสอบถามเรื่องที่น่าสงสัย

“ป้าป้า!” สื่อหลิวยื่นเกาะไหล่เหยาลี่และตะโกนเรียกบิดาเสียงดัง

“เดินไปหาป้าป้ากันนะ” เหยาลี่ลุกขึ้นจับมือของสื่อหลิวและพาเขาเดินไปทางประตูที่มีแผ่นไม้กันไว้

“เป็นอย่างไรบ้างสื่อหลิว” อึ้งหยางขยับศีรษะบุตรชาย “น้องหญิง ข้ามีเรื่องอยากจะถาม”

“ถามอะไรหรือ”

“ที่จริงแล้วสื่อหลิวเลี้ยงง่ายมากๆ ใช่มั้ย” เขาเกิดความสงสัยขึ้น

“ไม่ยากเท่าอึ้งเถา แต่ก็ยังนับว่าง่ายอยู่” แค่งินง่ายนอนง่ายนางก็พอใจแล้ว “ข้ายังไม่เคยเลี้ยงเด็กคนอื่นเสียด้วยสิ”

อึ้งหยางฟังคำพูดนางแล้วก็ฉีกยิ้มกว้าง “เช่นนั้นเมื่อไหร่จะมีอีกคนดีไหม”

“ท่านกลับไปทำงานได้แล้วสามี หรือไม่ก็เปลี่ยนมาเลี้ยงสื่อหลิวแทน” เหยาลี่ค่อนข้างเซ่อเขาค้างหนึ่ง อึ้งหยางจึงกลับไปทำงานตามที่นางบอก เริ่มคิดว่าจะมีลูกกับนางอีกสักคนได้เมื่อไร

“อ้าย!”

“สื่อหลิว กลับมานะ” เหยาลี่ไล่ตามสื่อหลิวออกมาจากห้องอาบนํ้า ชายกระโปรงของนางมีน้ำซึมอยู่ และแขนเสื้อที่พับไว้ก็เปียกชื้นเช่นกัน

“เจ้าเด็กชนจะไปไหนหือ” อึ้งหยางเดินสวนเข้ามาพอดีจึงจับตัวสื่อหลิว

เอาไว้ได้ทัน บุตรชายตัวขาวเกลี้ยงที่หากละลายตากก็จะวิ่งหนีทันที เด็กคนนี้
จนเกินไปแล้ว

“ป้าпа เอ๊ิกๆ” ลือหลิวหัวเราะชอบใจที่ถูกจับได้

“ขอบคุณสามี ตั้งแต่เด็กคนนี้ได้คล่องก็เอาแต่หนีอยู่เรื่อยเลย”
เหยาหลีรับบุตรชายกลับมา “เด็กชน” นางเอ็ดบุตรชายคำหนึ่งและพากลับเข้า
ไปในห้องอาบนํ้า ไม่คิดเลยว่าพออายุครบขวบแล้ว จากที่เดินได้เตาะเตาะ อยู่ดีๆ
ก็ออกวิ่งทันที ทำเอานางหัวหมุนไปหมด แม้จะวิ่งเป็นระยะสั้นๆ ก่อนจะนั่ง
จุ่มปั๊ก ก็ยังสร้างความวุ่นวายมากอยู่ดี

“มาแล้ว”

“ยังดีที่พวกเราติดแผ่นกระดานกันตามทางเดินหมดแล้วนะ ไม่เช่นนั้น
เกิดเขาตกลงไปคงเจ็บน่าดู” อี้หยางเดินตามฮูหยินกับบุตรชายไปส่งถึงหน้า
ห้องอาบนํ้า “ข้าช่วยอาบนํ้าให้เขาดีไหม”

“อือๆ” ลือหลิวพยักหน้า

“ไม่ต้องหรอก เรื่องนี้ให้เป็นหน้าที่ของข้าเถอะ”

“เช่นนั้นข้าจะไปดูว่าหัวหัวทำอาหารเย็นเสร็จหรือยังก็แล้วกันนะ”

“เรื่องของฝากที่จะนำไปให้ท่านพ่อกับท่านแม่” เมื่อถึงเดือนแปดซึ่งเป็น
เทศกาลลงชิงนางก็คิดจะกลับไปเยี่ยมบิดามารดา จะได้พาสื่อหลิวที่ตอนนี้เริ่ม
พูดเป็นคำได้บ้างแล้วไปทำความรู้จักกับท่านตาท่านยาย ท่านน้าและน้าสะใภ้
ทั้งหลาย รวมถึงญาติผู้ใหญ่ทั้งสองคนอีกด้วย วันพรุ่งนี้พวกนางก็จะออกเดินทาง
แล้ว

“เตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว รถม้าก็ว่าจ้างไว้แล้ว” อี้หยางพยักหน้าตอบ
“เจ้าพาลูกไปอาบนํ้าเถอะ ก่อนนอนค่อยคุยกันก็ได้”

“อือๆ” ลือหลิวเห็นด้วยอีกครั้ง

“พยักหน้าแบบนี้เจ้าเข้าใจหรือไรว่าแม่กับพ่อคุยอะไรกัน ไปอาบนํ้ากัน
ดีกว่า แล้วครั้งนี้อ่าหนีเม่อออกมาอีกนะ” เหยาหลีอุ้มลูกกลับเข้าไปในห้อง
อาบนํ้า

“อือๆ ม่ามา อือๆ”
ประตูห้องปิดลง และครั้งนี้เหยาสี่ไม่ลืมที่จะเอาแท่งไม้มาขัดประตูไว้
อีกด้วย บุตรชายของนางชนเหลือเกิน

“ม่ามา อู้ฮ้า อือ” ลือหลิวแตะมือไปที่ม้าลากรถมาแล้วก็ทำเสียงชอบใจ
“ม้า เรียกว่าม้า” ในวันนี้เหยาสี่มีหน้าที่อุ้มลือหลิวไม่ให้ทำให้เขาได้สัมผัส
พื้น นางอุ้มลือหลิวเข้าไปแตะม้าที่ใช้ลากรถม้าในระหว่างที่รอให้คนทั้งหลาย
ชนของขึ้นรถม้า

“ม่ามา อือๆ ฮ้า” เขาพยายามอธิบายความรู้สึกของตัวเองหลังจากได้
จับผิวสัมผัสที่แข็งและหยาบ มีขนสั้นๆ ให้จิกจี้ “อืออาๆ อือ แอ๋ๆ อา” เขา
เปลี่ยนไปใช้ภาษาอืออาอธิบายในสิ่งที่ต้องการเพราะคิดว่าอธิบายได้มากกว่า

“อย่างนั้นหรือ” เหยาสี่เริ่มไม่เข้าใจว่าบุตรชายต้องการพูดอะไร แต่นาง
คิดว่าเขาจะต้องตื่นเต้นมากเป็นแน่

“ลือหลิว วันนี้พวกเราจะนั่งรถม้าไปหาท่านตาท่านยายกันนะ”

“ไป” ลือหลิวพูดตามคำที่รู้จัก

“ไปหาท่านตา... ท่านยาย...” เหยาสี่พูดซ้ำชุดที่ละคำ

“อือๆ” ลือหลิวยังไม่อยากฝึกพูดในตอนนั้น เขามองตามอิงเถาที่ป็นขึ้น
รถม้าแล้วก็อยากจะเข้าไปบ้าง “ม่ามา ไป” เขาแสดงท่าทางอยากจะขึ้นรถม้า
บ้าง

“อีกครู่แหละลือหลิว รอพี่อิงเถาปฐมพรมในรถม้าให้เสร็จก่อน”

“อือๆ รอ” ลือหลิวพยักหน้าเข้าใจ

“บุตรชายเจ้าแก่นี้ฉลาดจริงๆ” ผู้บังคับรถม้าเอ่ยด้วยความชื่นชม เด็ก
อายุเท่านี้รู้จักคำว่ารอ ทั้งยังเข้าใจความหมายเป็นอย่างดี นับว่าฉลาดเกินวัย
แล้วจริงๆ

“บุตรชายข้าย่อมต้องฉลาดเหมือนฮูหยินข้าอยู่แล้ว” อี้หยางรับคำชม
หน้าชื่นมื่น และเปลี่ยนเป็นคำยกยอเหยาสี่อีกทอด เรียกว่าใช้คำไม่เสียเปล่า

ลักนิต จากนั้นก็ส่งผ้าให้อิงเถาที่อยู่บนรถม้านำไปใช้

“ป้าป้า”

“สือหลิวรออีกครู่ละ จะเสร็จแล้ว” อี้หยางลูบศีรษะบุตรชายจอมชน
ครั้งหนึ่งก่อนจะกลับเข้าไปในคฤหาสน์อีกครั้ง

“มาแล้ว ไป อ้าๆ” เขาอยากไปลูบตัวม้าอีกครั้ง

“ม้า เรียกว่าม้า” เหยาสีตามใจสือหลิว หลังจัดของเสร็จก็ได้เวลาออก
เดินทางแล้ว

“มาแล้ว อือ...” สือหลิวยืนอยู่บนพื้นรถม้าได้พักหนึ่งก็ชาว่อนนั่งจุมพืกลงไปบนพรมเนื้อหนา “เอ็กๆๆ” เขาหัวเราะชอบใจและเอื้อมมือไปจับแขน
เหยาสีหมายจะใช้ดิ่งให้ตัวเองยืนได้อีกครั้ง แต่ยืนโง่งนงนได้อีกพักหนึ่งก็
ชาว่อนลงไปนั่งอีกครั้ง “เอ็กๆๆ”

“อารมณ์ดีได้ตลอดเชียว” อี้หยางนั่งอยู่ใกล้กับจุดขึ้นลงรถม้าเพื่อคอย
ระวังไม่ให้สือหลิวตกลงไป มองบุตรชายที่เล่นสนุกโดยอาศัยความโคลงเคลง
ของรถม้าด้วยอารมณ์ที่บอกไม่ถูก เจ้าเด็กชนคนนี่คือบุตรชายของเขากับนาง...
หือ “อิงเถา ทุ่งหอมที่เอาจัมน้ำมันอะไรกัน”

“อู๊ย” อิงเถาที่นั่งมองด้านนอกอยู่สะดุ้งเบาๆ “เฮะๆ หงอทำให้ข้า
เอง” อิงเถาพยายามควบคุมรอยยิ้มไม่ให้อู้อิงโลดมากไป... แต่ก็ทำได้ยากเหลือ
เกิน

“อิงเถา เจ้าอายุแค่แปดขวบก็มีเด็กหญิงมาเย็บทุ่งหอมให้เสียแล้ว
น่าอิจฉานัก” อี้หยางทำเสียงฮึดฮัด

“จือ... ท่านพ่อก็ให้ท่านแม่ทำให้สิ” อิงเถาเขินอายจนหน้าแดง เหล่มอง
ไปทางเหยาสีเพื่อขอให้อีกฝ่ายช่วยเหลือ

“หือๆ ท่านอยากได้ทุ่งหอมหรือ” นางจับสือหลิวให้ยืนขึ้นอีกครั้ง

“อยากได้มากๆ เลยน้องหญิง” อี้หยางพยักหน้าหลายครั้ง

“ไปถึงคฤหาสน์ท่านพ่อข้าคงจะพอมีเวลาว่างมากขึ้น ถึงตอนนั้นข้าจะ

ทำให้ท่านอันหนึ่งก็แล้วกัน”

“ดีจ้ะ” อี๋หยางพยักหน้าชอบใจ “ข้าอยากได้ลายมังกรปักด้วยด้ายสีเหลืองทองนะ”

“อ้อ... อยู่ในเมืองหลวงหากปักผ้าลายมังกรเกรงว่าจะมีคนตกใจได้ เอาไว้กลับมาค่อยทำให้ก็แล้วกัน”

“โอ้...” อี๋หยางที่กำลังเช็ดหน้าคอตกทันควัน

“หึๆ” อิงเถาหัวเราะชอบใจ

“มามาๆ ไป อ้อๆ อุ่ม ไป อาๆ อืออูอา” หลังการเดินทางอันยาวนาน รถม้าที่พวกเขาั่งก็มาถึงเมืองหลวง สือหลิวมองรอบข้างด้วยความตื่นเต้น แต่เดิมเขาก็ไม่ค่อยได้ออกไปไหนอยู่แล้ว ตลอดทางที่ใช้เวลาอยู่แต่ในรถม้าจึงไม่ได้เจออะไร และเมื่อเข้าถึงตัวเมืองที่มีความคึกคักตลอดเวลาเขาก็ถูกลีงรอบกายดังตูตอย่างรวดเร็ว เสียงอ้อแอ้ที่ดังลุดตอกออกไปนอกหน้าต่างรถม้าไม่ว่าใครที่ได้เห็นหรือได้ยินต่างก็รู้สึกเอ็นดู

“สือหลิว เอาไว้ถึงบ้านท่านตาก่อนนะ เดี่ยวแม่พาออกมาเดินเล่นนะจ๊ะ” เหยาสีลูปตัวลูปหลังเขาเพื่อให้ลดความตื่นเต้ลนง

“ไป มามา อ้อๆ” สือหลิวพยักหน้าตกลง นั่งลงบนที่นั่งที่ติดกับหน้าต่างมองออกไปด้านนอก ไม่ยอมละสายตาแม้สักนิด

“ข้านี้ว่าเขาจะเหนื่อยจากการเดินทางจนไม่สนใจอะไรเสียอีก” เหยาสีลูปจับตัวสือหลิวเอาไว้ไม่ให้เขาพลัดตกจากที่นั่ง

“เด็กๆ ก็แบบนี้ละนะ” อี๋หยางบิตตัวเพื่อยึดเส้นยึดสาย นั่งแต่ในรถม้าทำเอาเขาเหนื่อยยิ่งกว่าการวิ่งทำงานทั้งวันเสียอีก

“วันนี้ที่โรงเรียนจะเป็นอย่างไรนะ” ที่จริงเหยาสีลูปคิดปิดโรงเรียนให้ทุกคนได้พักผ่อน แต่ติดที่อู้ก๊วยไม่เห็นด้วย เขากลัวว่าตัวเองจะว่างงานจนไม่รู้จะทำอะไร สุดท้ายด้วยการต่อรองกับนาง จึงเปิดโรงเรียนให้ห้องหนึ่งเพื่อให้เขาสามารถขายอาหารได้ อย่างไรก็ตามก็อยู่ที่คฤหาสน์และโรงเรียนอยู่แล้ว

ส่วนห้องพักก็แล้วแต่เขาจะจัดการให้ลูกค้าเข้าพัก

“ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกน่า เจ้าต้องรู้จักไว้ใจคนอื่นบ้างรู้หรือไม่ว่า” อี-หยางรวบรวมคนที่ปิดทางขึ้นลงรถม้าขึ้นและมองออกไปด้านนอกบ้าง เขามองไปตามท้องถนนก่อนจะไปสยดสยองกับสตรีสองคนที่อยู่แถวนั้น ทำเอาพวกนางหน้าแดงขึ้นมา

“สามี...” เหลือทิ้งให้ตามอง เหตุการณ์เมื่อครู่ช่างเห็นชัดแจ่มแจ้งทีเดียว

“ข้าไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย” เขารีบปล่อยผ้าม่านลงเกือบไม่ทัน

“ถึงแล้วขอรับนายท่าน” ชายหนุ่มผู้ขับรถม้าบังคับให้รถม้าหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์ตระกูลอิง เมื่อรถม้าหยุดลง บ่าวไพร่ในคฤหาสน์ก็รีบออกมาชนของราวกับนัดเอาไว้ แต่ละคนต่างก็เรียกขานคุณหนูกับท่านชายไม่หยุดปาก

“ม่ามา อ้ออ้อ อ้อๆ” ลือหลิวมองคนนั้นที่คนนี้ด้วยความสนใจ “ม่ามา” เขากอดเหลืไว้ด้วยรู้สึกไม่มั่นคงนัก คนจำนวนมากทำให้เขาตื่นเต้นและถ้าเข้ามาใกล้เกินไปก็ทำให้เขากังวลใจด้วย

“เหลื” นายท่านอิงออกมาต้อนรับสาวด้วยตนเอง

“ท่านพ่อ” เหลืรีบหันตัวอิงเถาและพาเหลืหลิวมายืนหน้าบิดา

“คารวะท่านตาขอรับ” อิงเถาประสานมือโค้งคำนับ เมื่อยึดตัวตรงเขาก็เห็นคนสองคนที่อยู่ด้านใน “ท่านตา ท่านแม่ ข้าเข้าไปเล่นข้างในนะ”

“เข้าไปได้เลย ข้างในมีคนเตรียมน้ำชากับขนมให้แล้วนะ หึๆ” นายท่านอิงหัวเราะชอบใจ “ว่าอย่างไรลือหลิว” เขามองเด็กชายที่อยู่ในอ้อมแขนเหลืด้วยสายตาเอ็นดู

“ม่ามา...” ลือหลิวหันหน้าหนี เรียกหามารดาเบาๆ

“ลือหลิว ท่านตาอย่างไร ท่านตา” เหลืรีบลอบโฉบบุตรชายยิ้มๆ “ท่านตา”

ลือหลิวมองนายท่านอิงอีกครั้งก่อนพยักหน้าหึๆ “อ้อๆ”

“ใช่แล้ว ท่านตาอย่างไร” นายท่านอิงยิ้มกว้างด้วยความพอใจ “เข้าไปข้างในกันก่อนเถอะ ส่วนรถม้าก็ให้วนไปด้านหลังได้เลยนะ ไปๆ เข้าไปข้างใน

กันก่อน”

เมื่อชนของลงจากรถม้าจนหมด คนทั้งหลายต่างก็พากันเข้าไปด้านใน

“มามา อ้า...” ลีอหฺลิกำฟักทองต้มหั่นชิ้นมาจ่อถึงปากเหยาลี่

“ลือหฺลิก แม่กินอิ่มแล้ว เจ้ากินเถอะ” เหยาลี่ส่ายหน้าช้าๆ ให้เขาเห็นว่านางกำลังปฏิเสธอยู่

ลือหฺลิกจึงส่งฟักทองต้มเข้าปากตัวเองและเคี้ยวกินไปเรื่อยๆ ท่าทางกินง่ายไม่เรื่องมากของเขาทำเอาอิงฮฺฮฺยินที่แต่แรกก็เห็นหลานชายคนเล็กเป็นแก้วตาดวงใจอยู่แล้วยิ่งหลงเขาเข้าไปใหญ่

“เขาช่างน่ารักจริงๆ” อิงฮฺฮฺยินวางมือบนอกและถอนหายใจด้วยความรักอย่างสุดหัวใจ “เมื่อครูนี้นตอนที่คนมารายงานแม่นะ แม่แปลกใจมากทีเดียว ไม่นึกว่าเจ้าจะมาเยี่ยม”

“ช่วงไหว้พระจันทร์ อย่งไรข้าก็อยากมาหาเจ้าค่ะ” เมื่อเข้าเดือนแปดนางก็บอกกับอ้อหยางแต่นั้นๆ แล้วว่าจะกลับมาเยี่ยมบ้าน

“ช่วงซุนเจียพวกเจ้าก็เพิ่งจะมาเองไม่ใช่หรือ เดินทางไปมาเช่นนั้นโรงเตี๊ยมก็ต้องปิดบ่อยๆ นะสิ”

“ตอนนี้ข้ามีหลงจฺจินาดูแลโรงเตี๊ยมแล้ว ตอนนี้ก็ยังเปิดอยู่ท่านแม่” เหยาลี่ไม่ลืมที่จะเล่าเรื่องโรงเตี๊ยมให้มารดาฟัง

“มามา...” ลือหฺลิกินอิ่มแล้ว จึงวางฟักทองต้มชิ้นที่เหลือในมือลงบนโต๊ะ แล้วออกแรงกดจนบีบน้ำมันไปทั้งโต๊ะและมือของเขา “เอิ๊กๆๆ มามา”

“ยังจะมาทำหน้าไรเดี๋ยงสาให้แม่อีก เด็กชน” เหยาลี่เอ็ดบุตรชายยิ้มๆ ก่อนรับผ้าสะอาดจากสาวใช้ด้านข้างมาเช็ดหน้าและมือของเขา

“มามา อู้อๆ มามา ไป”

“ได้ยินว่าอีกเดี๋ยวจ้กกับลูกเขยจะไปเดินเล่นในเมืองหรือ” เนื่องจากตอนที่ลูกเขยและบุตรสาวมาเป็นเวลาช่วงยามอยู่พอดี นอกจากเหยาลี่กับนางที่แยกออกมาล้างป้อนอาหารให้ลือหฺลิกแล้ว ตอนนี้ทุกคนต่างก็นั่งกินอาหารอยู่

ที่ห้องอาหารของคฤหาสน์

“เจ้าคะ ข้าเห็นว่าสื่อหลิวิเหมือนจะตื่นตื่นเมื่อได้เห็นคนเยอะๆ จึงอยากพาเขาไปเที่ยวเล่นเสียหน่อย” เหยาสีลุ่มสื่อหลิวิมานั่งตักเพื่อให้เซ็ดตัวทำความสะอาดได้ง่ายขึ้น

“มามา” สื่อหลิวิยกมือข้างหนึ่งให้นางเซ็ด แล้วก็ยกมืออีกข้างหนึ่งให้นางเซ็ด ทำสลับกันจนถูกเหยาสีลุ่มจี้จี้ที่หน้าท้อง “เอิ๊กๆๆ”

“ตัวแค่นี้รู้จักล้อเล่นกับผู้ใหญ่เสียด้วย น่ารักเหลือเกิน” เห็นได้ชัดว่าหัวใจของอิงฮุยินถูกสื่อหลิวิล่อลวงไปเรียบร้อยแล้ว

“ดูนั่นสิ”

“หือ? ใบหน้าเช่นนั้นยังกล้า...”

“ซู... เสียงดังเกินไปแล้ว”

เสียงซุบซิบเกิดขึ้นตลอดเวลาที่เหยาสีลุ่มกำลังเลือกเครื่องประดับอยู่ในร้านเครื่องประดับ เนื่องจากอิงฮุยินและบรรดาลูกสะใภ้ทั้งหลายที่ถูกสื่อหลิวิล่อลวงต่างก็อยากออกมาเดินเที่ยวพร้อมกับเขาทั้งนั้น เหยาสีลุ่มทำอะไรไม่ได้ นอกจากออกมาเดินเที่ยวพร้อมคนทั้งหลาย เมื่อถึงร้านเครื่องประดับที่นานๆ ครั้งจะได้เดินผ่าน ทุกคนจึงต่างแวะเข้ามาเพื่อดูว่าพอจะมีอะไรที่เหมาะสมกับตัวเองหรือไม่ ปลอ่ยให้น้องสะใภ้และมารดาเลือกปิ่นปักผมอยู่อีกที่หนึ่ง ส่วนเหยาสีลุ่มแยกตัวมาเลือกตุ๊กตาลั่ข้อมือที่ทำจากหยกและงาช้างแทน ผิดกับสตรีในเมืองหลวงที่ชอบของเป็นประกายระยิบระยับ นางกลับชอบเครื่องประดับเรียบๆ มากกว่า แต่ของบางอย่างที่ดูเรียบง่ายก็มีราคาไม่น้อยเลย บางทีนางน่าจะเลือกเครื่องประดับที่ทำจากทองคำสักสองสามชิ้นกลับไปฝากเจ้าจื่อจี้กับจื่อจูเสียหน่อย กงไฉหยกให้หงอี้ แล้วก็ปิ่นหยกสักอันสำหรับสีฉวน

“แม่นาง... ไม่ทราบว่ามีนางสนใจเครื่องประดับชิ้นไหนหรือขอรับ” หลงจูประจำร้านเห็นสตรีทั้งหลายได้แต่ยืนอยู่ห่างจากเหยาสีลุ่มก็รู้สึกกังวลใจ หากเครื่องประดับที่วางเอาไว้ไม่มีคนชมแล้วจะมีคนซื้อได้อย่างไร เห็นได้ชัด

ว่าสตรีผู้มีปานคนนี้ทำให้ลูกค้าสตรีอื่นไม่กล้าเข้ามาเลือกเครื่องประดับที่อยู่บริเวณนี้

“ข้าอยากได้กำไลทองสักสองสามวง เอาที่มีอัญมณีประดับเยอะหน่อยวงหนึ่ง และวงที่น้อยหน่อยวงหนึ่ง ส่วนอีกวงยังเลือกไม่ถูก” เหยาลีตอบกลับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อา... แม่นางอยากได้วงที่ราคาประมาณไหนหรือขอรับ หากเป็นกำไลประดับหินสีก็จะถูกกว่ากำไลที่ประดับด้วยอัญมณีนะขอรับ”

“ข้าอยากได้ที่ประดับด้วยอัญมณีมากกว่า ยิ่งได้สีสดเท่าไรยิ่งดี” นางคิดว่าจู่ๆจะต้องชอบเครื่องประดับชิ้นนี้อย่างแน่นอน “แล้วก็อยากได้กำไลหยกวงไม่ต้องใหญ่มาก กับปิ่นหยกอีกอันหนึ่ง เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องเงินหรอกนะ ข้ามีเพียงพอแน่นอน” เหยาลีสังเกตเห็นว่า แม่หลงใหลในจะรักษาทำทางได้ดี แต่ที่ถามนางกลับฟังดูแล้วเหมือนถามว่านางมีเงินหรือไม่ ชุดของนางที่สวมนางก็เย็บเอง จึงไม่เหมือนกับที่สตรีในเมืองสวมกันในตอนนั้น ตอนนั้นนางคงจะเป็นสตรีบ้านนอกอัปลักษณ์ที่ดูไม่เหมาะสมจะมายืนอยู่ตรงนี้นี่ละ แต่นางยังอยากเลือกเครื่องประดับอยู่เลย... หรือว่านางควรจะรีบเลือกแล้วรีบออกไปดี

“น้องหญิง ยังเลือกไม่ได้อีกหรือ” การปรากฏตัวของอี้ยางเรียกสายตาจากสตรีทุกคนที่อยู่ในร้าน แม้จะมีสื่อหลิวอยู่ในอ้อมแขนของเขา แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้นั่งเก็บสายตาเลยแม้แต่หน่อย

“สามี ข้ายังเลือกไม่ได้เลย” เหยาลีไม่พลาดที่จะแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของเพื่อทำร้ายจิตใจใครก็ตามที่มองมาทางเขากับนาง

“มามา” สื่อหลิวรออยู่ด้านนอกกับอี้ยางมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว แม้ฤดูนี้อากาศจะไม่ร้อน แต่การถูกบิดาอุ้มอยู่เฉยๆ กลับทำให้เขาไม่ชอบใจนัก เขาชอบร่างนุ่มนวลของมารดามากกว่า ถ้าต้องถูกอุ้มทั้งวัน ให้มามาเป็นคนอุ้มดีกว่า “มามา อุ้ม”

“อยู่กับพ่อนะดีแล้ว ให้แม่เขาพักบ้าง” ราวกับไม่เห็นสายตาแปลกใจจากคนรอบข้าง อี้ยางตอกย้ำถึงฐานะสามีภรรยา ระหว่างเขากับเหยาลีด้วย

ความจริงจังยิ่ง

“สามิ ท่านไปรอด้านนอกก่อนเถอะ ข้าจะเลือกอีกเพียงครู่เดียวเท่านั้น”
ลูกค้าร้านขายเครื่องประดับส่วนใหญ่มีแต่สตรี การมีบุรุษอย่างเขามาอยู่ในร้าน
จึงดูไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรนัก

“อีกครู่เดียวเท่านั้นนะ” อี๋หยางหรีตามองนางแล้วอึ้งสือหลิกลับออกไป

“ลีเออร์ เลือกได้บ้างหรือไม่” อิงฮูหยินกลับมาพร้อมลูกสะใภ้ทั้งสอง
คน ด้านหลังของนางตามมาด้วยหลงจู้อีกคนหนึ่ง

“ข้ายังไม่เจอที่ถูกใจเลย มีหลงจู้คนหนึ่งมาถามข้าแล้วก็หายไปไหนแล้ว
ไม่รู้” เหล่าลิ้มองไปรอบๆ เพื่อหาตัวหลงจู้ที่เข้ามาถามตัวเองเมื่อครู่ แต่แทนที่
จะเห็นหลงจู้ นางกลับเห็นสตรีอื่นหลบสายตาางแทน นี่นางถูกมองมานาน
แค่นี้แล้วนะ

“อย่างนั้นหรือ ให้หลงจู้คนนี้ช่วยสิ เจ้าช่วยนำเครื่องประดับมาให้บุตร
สาวข้าเลือกอีกหน่อยได้หรือไม่” นายท่านอิงเป็นอาจารย์ที่พอมีชื่อเสียงในเมือง
อิงฮูหยินจึงพอจะเป็นที่รู้จักอยู่บ้าง แนนอนว่าต้องมีหลงจู้สักคนอยากมารับลูกค้า
เช่นนาง

“ได้ขอรับ” หลงจู้ผู้ดูแลกลุ่มของอิงฮูหยินมาตั้งแต่ต้นรีบบรรเทาที่

“หึๆ ลูกเขยรู้หรือไม่ เมื่อครู่นี้นางทำเอาหลงจู้คนนั้นถึงกับตกใจจน
ตาโตเชียวนะ” อิงฮูหยินหัวเราะชอบใจ

“นางทำอะไรหรือ” อี๋หยางอึ้งสือหลิไปด้วย พุดคุยกับอิงฮูหยินไปด้วย

“นางซื้อกำไลทองสามวง กำไลหยกสองวง ปิ่นหยกสองอัน ต่างหูมุก
คู่หนึ่ง แล้วก็มีแหวนบุรุษอีกสองวงด้วย”

“ยังมีปิ่นทองประดับมุกอีกสองอันด้วยเจ้าคะ” สะไ้รรองตระกูลอิงเสริม

“ใช่ๆ นางคนเดียวซื้อของมากกว่าพวกข้าสามคนซื้อรวมกันเสียอีก” อิง
ฮูหยินจับแขนอี๋หยางที่ยื่นมาเพื่อให้นางจับพวงตัวเดินได้อย่างพอดี

“มีแหวนของบุรุษด้วยหรือ เจ้าซื้อให้ใครกัน” อี้หยางสะตูดใจกับแหวนของบุรุษ

“ให้พ่อบ้านชานกับอู้กัยคนละวง เป็นแหวนทองเรียบๆ ที่ประดับหินสีเท่านั้น” เหยาลืออธิบาย

“แหวนทองเรียบๆ อะไรงั้น ขนาดแหวนทองเรียบๆ นางยังเลือกแล้วเลือกอีก หินประดับเม็ดนี้ลายยังไม่ละเอียดพอบ้างละ ส่วนที่หุ้มอยู่ทั้งสองด้านมีขนาดหนาบางไม่เท่ากันบ้างละ ไม่ก็เนื้อหยกนี้เหมือนสีจะไม่เท่ากันนัก ทำเอาหลงใจผู้นั้นถึงกับเหงื่อตกทีเดียวละ หึๆ”

“มาแล้ว” สือหลิวโค้งตัวไปเกาะไหล่เหยาลือ กำชุดนางเอาไว้แน่น “อ๋ัม!” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังยิ่ง

“ได้เลยสือหลิว” เหยาลืออ้อมบุตรชายไว้กับตัว เขารีบเอนกายซบนางแล้วก็อ้าปากทวาดครั้งหนึ่ง เหยาลือเบิกตากว้างแล้วก็มองไปทางอี้หยาง หลังอี้หยางได้ยินสือหลิวทวาด เขาเองก็มองมาทางนาง สือหลิวกำลังจะกลายร่างเป็นลูกท้อ!

“ท่านแม่ ดูเหมือนสือหลิวจะวังแล้ว ข้าขอพาเขากลับคฤหาสน์ก่อนก็แล้วกัน”

“ตายจริง เมื่อครู่ก็เลือกเครื่องประดับเลียนาน ที่จริงข้างหน้านี้มีร้านผ้าอีกร้านด้วยนะ” อิงฮูหยินรู้สึกลังเลใจไม่พอ

“ข้ากลับไปคฤหาสน์คนเดียวก็พอ ท่านแม่ไปเดินเที่ยวต่อได้เลย” เหยาลือบิณฑบาตหลังสือหลิวเพื่อให้เขาตื่น ในใจพะว้าพะวัง กลัวว่าเขาจะกลายร่างเป็นลูกท้อกลางตลาด “สามี ฝากท่านด้วยนะ”

“เข้าใจแล้ว เจ้ารีบกลับไปเถอะ” อี้หยางไม่คิดจะรังนางไว้อยู่แล้ว “ร้านผ้าข้างหน้าหากท่านแม่และน้องสะใภ้ทั้งสองต้องการอะไรก็เลือกซื้อได้ตามใจชอบเลย ข้าจะออกเงินให้เอง”

“อา... เจ้ากลับไปส่งนางก่อนดีไหม” อิงฮูหยินยังคงเป็นห่วง แต่เมื่อหันไปมองเหยาลืออีกครั้งก็เห็นเพียงแผ่นหลังของบุตรสาวที่เดินออกไปไกลแล้ว

“ไม่ต้องห่วงนางหรอก ระยะเวลาแค่นี้คงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น” อี้หยาง

ดึงดูดความสนใจจากทุกคนให้หันเหจากเหยาลี จากนั้นคนทั้งหลายก็เดินเที่ยวในเมืองกันต่อ

“ลูกเขย” เดินมาลักระยะ อิงฮูหยินก็คุยกับอีหยางต่อ

“มีอะไรหรือท่านแม่” อีหยางรับคำทันที เขายังคงให้อีกฝ่ายจับแขนเพื่อพยุงตัว

“เมื่อครู่นี้ตอนที่อยู่ในร้านเครื่องประดับนะ” หญิงสูงวัยถอนหายใจยาว “มีแต่เสียงซุบซิบเรื่องใบหน้าของลีเออร์” นางสงสารบุตรสาวที่ต้องทนกับเรื่องนี้เหลือเกิน

“ท่านแม่ไม่ต้องกังวลหรอก นางไม่ได้นำเรื่องเหล่านั้นมาใส่ใจแม้แต่น้อย” เขาเองก็คิดว่าน่าจะมีคนไม่ชอบใจใบหน้าของนางอยู่ “สิ่งสำคัญคือตัวตนของนางต่างหาก”

“พูดได้ดีๆ” อิงฮูหยินยิ้มปากเล็กน้อยและพยักหน้าด้วยความพอใจ “เจ้าแต่งกับนางมานาน ได้พานางกลับไปหาบิดามารดาของเจ้าบ้างหรือไม่ว่า”

“พากลับไปบ้าง ที่จริงช่วงเทศกาลล่าปีนี้ก็จะกลับไปอีกครั้งเหมือนกัน” อีหยางพยักหน้า ถ้าจำไม่ผิดตอนนั้นเขากับนางโกหกเอาไว้ว่าเขาไม่ถูกกับครอบครัวของเขานี้หรือไม่... “แม้จะไม่ถูกกันนัก แต่ก็คงขาดการติดต่อกันไปเลยไม่ได้ ข้าหวังว่าสักวันทุกคนจะมานั่งกินอาหารด้วยกันสักมื้อ”

“เป็นบิดามารดาที่ยอมไม่อาจตัดขาดบุตรตัวเองได้อยู่แล้ว” ยิ่งอิงฮูหยินได้ฟังก็ยิ่งพอใจ เดินไม่นานก็มาถึงร้านขายผ้า สตรีทั้งสามเข้าไปเลือกผ้า ส่วนอีหยางก็ได้แต่เตร็ดเตร่อยู่แถวนั้นให้บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ในเมืองหลวงได้แอบมอง

หลังนอนหลับไปหนึ่งคืน สือหลิวที่หายว่องแล้วก็มองไปทางนั้นที่ทางนี้ด้วยความสนใจจนพรมเนื้อหนาที่ไม่เคยห่างตัว พี่ชายทั้งหลายต่างนั่งล้อมอยู่รอบตัวเขา

“เสียวหลิว พี่คือหลิวเปี่ยนะ” หลิวเปี่ยนั่งมองเด็กน้อยที่เขาจำได้ว่าเมื่อตอนมาครั้งแรกเทศกาลจังหวังตัวเล็กกว่านี้มาก

“เสียวหลิว พี่ชื่อกวานอวี่นะ” กวานอวี่ยิ้มให้ญาติผู้น้องด้วยอีกคน

“อา... อือๆ อาอูอา อือๆ” ลือหลิวอืออาตอบกลับ

“อิงเถา เขาพูดว่าอะไร” หลิวเปี่ยนหันมาถามญาติผู้น้องที่กำลังรื้อของอยู่ไม่ไกล

“ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรเล่า” อิงเถาตอบกลับโดยที่ไม่มอง เขาค้นหาของที่นำมาด้วยทีละห่อเพื่อหาของสำคัญอย่างหนึ่ง ในที่สุดก็หาเจอ

“เชียว!” ลือหลิวร้องออกมาเสียงดังเมื่อเห็นของที่อยู่ในมือของอิงเถาจากที่นั่งอยู่จึงโผล่ตัวมาด้านหน้าเล็กน้อย ก่อนจะลุกยืนได้อย่างง่ายดาย เขาเดินตัดระหว่างญาติผู้พี่ทั้งสองไปทิ้งตัวลงนอนทับพี่ชายตัวเอง “เชียว...” เขาเอื้อมมือไปหยิบของเล่นชิ้นโปรดที่อยู่ในมือพี่ชาย

“ลือหลิว อ้อ... ตัวหนักจัง” อิงเถาพลิกตัวและจับลือหลิวให้นั่งตัวตรงแทนที่จะเอนตัวทับเขา

“เชียว” เขาส่งของเล่นให้อิงเถาแล้วก็ส่งสายตาไ้เคียงส่าให้ด้วย

“ของเล่นสีเชียว” อิงเถาส่งของเล่นกลับไปให้ลือหลิว

“เอ๊ๆๆ เชียว...” ลือหลิวลากเสียงยาวและส่งของเล่นให้อิงเถาอีกครั้ง เขายิ้มกว้างและเฝ้ารอให้ของเล่นชิ้นนั้นกลับมาอยู่ในมือตัวเอง “เชียว อือๆ”

“พวกเจ้าเล่นอะไรกัน ไม่เห็นน่าสนุกเลย” หลิวเปี่ยนั่งคานมานั่งด้านข้างลือหลิว

“ก็ลือหลิวชอบเล่นแบบนี้ี่นา” อิงเถาส่งของเล่นในมือกลับไปให้เขา

“เชียว” ครั้งนี้ลือหลิวส่งของเล่นในมือไปให้ญาติผู้พี่คนโตที่คานมานั่งด้านข้างแทน เขามองอีกฝ่ายด้วยดวงตากลมโต

“อ้อ...” หลิวเปี่ยนับของเล่นผ้าในมือสองสามครั้งก่อนจะส่งกลับไปให้ลือหลิว แล้วพูดคำเดียวกับอิงเถาแต่ฟังดูจริงจังกว่ามาก “ของเล่นสีเชียว”

“เชียว” ลือหลิวรับของเล่นมา ก่อนจะบัดด้วยความชอบใจ

“จิกๆ” กวานอว์บีปิดปากหัวเราะเมื่อเห็นว่าถึงพี่ชายจะบ่น แต่สุดท้ายก็เล่นกับน้องชายเหมือนที่พี่ชายอีกคนเล่นอยู่ดี

“อื้อ... ผ่ากลมๆ อยู่ที่ไหนกันนะ” เห็นสือหลิวมีคนเล่นด้วยแล้ว อิงเถาก็เริ่มหาของเล่นชิ้นต่อไปต่อ เหตุใดของเล่นของสือหลิวถึงได้กระจัดกระจายนักนะ

“ของเล่นสี่เหลี่ยม” หลิวเป้ยส่งของเล่นผ้าในมือคืนให้สือหลิว แต่สายตาของเด็กน้อยกลับกำลังมองสิ่งอื่นอยู่

“แอ!” สือหลิวร้องเสียงดังอีกครั้งและลุกขึ้นเดินไปนอนทับอิงเถาเพื่อเอาของเล่นของตัวเองที่ถูกค้นออกมา “อาๆ อืออาอูอา” เขาทิ้งตัวนอนทับพี่ชายและกอดผ้าที่เย็บเป็นลูกกลมๆ เนื้อแน่น

“สือหลิว เหตุใดเจ้าต้องเดินมาล้มทับพี่อยู่เรื่อยเลย” อิงเถาอยากจะหัวเราะออกมา เพื่อของเล่นแล้วนับได้ว่าน้องชายของเขาทุ่มสุดตัวเลยทีเดียวนะ “มา เล่นกับพี่นะ” อิงเถาเลื่อนผ้ากลมๆ ให้กลิ้งไปทางกวานอว์ สือหลิวรีบคลานตามไปด้วยความตื่นเต้น

“อาๆ แอๆ”

“อ๊ะ! พี่หลิวเป้ย” กวานอว์ทำอะไรไม่ถูกเล็กน้อย ก่อนจะกลิ้งผ้ากลมไปทางญาติผู้พี่ ผ้ากลมนี้หากจำไม่ผิดเหมือนเขาเองก็มีลูกหนึ่ง เขาไม่ได้เอาไว้เล่นอะไรแล้ว เดี่ยวให้ท่านแม่เอามาเย็บให้แน่นแล้วให้สือหลิวเล่นดีกว่า

“แอ เอ็ๆๆ” สือหลิวหัวเราะชอบใจที่ผ้ากลมกลิ้งไปมา ก่อนคลานตามไปรอบๆ

เมื่อเล่นเช่นนั้นตลอดช่วงบ่ายจึงทำให้สือหลิวหิวและเหนื่อยมากกว่าปกติ ถึงมือเย็นไม่ต้องรอให้เหย้าสี่บ่อนอาหาร เขาก็ฉวยเอาชิ้นที่อยู่ในชามมาตักข้าวเข้าปากเอง และนั่นก็ทำให้เหย้าสี่ดีใจมาก ในที่สุดสือหลิวก็ตักข้าวกินเองได้เสียที

“คืนนี้สื่อหลิวเข้านอนเร็วมากทีเดียวนะ” อี้หยางตั้งข้อสังเกตในตอน
ที่เห็นบุตรชายกลายเป็นลูกท้อกลมเกลี้ยงตั้งแต่หัวค่ำ

“วันนี้ตอนเย็นเห็นเด็กสามคนอยู่เล่นกับเขาตลอด เขาจึงได้ออกแรง
เยอะ วันนี้คงจะเหนื่อยมาก”

อี้หยางฟังที่เหยาลี่ตอบแล้วก็เข้าใจได้ “วันนี้มาถึงก็ออกไปเดินเที่ยว
กลับมาได้นอนไม่เท่าไรก็ตื่นมาเล่นต่อ ไม่แปลกที่เขาจะหลับสนิทถึงเพียงนี้”

“เข้านอนกันเถอะ มะรินนี่เป็นวันง่วงแล้ว พรุ่งนี้ข้าคิดว่าจะเตรียมทำ
ขนมไหว้พระจันทร์ให้ท่านพ่อท่านแม่ได้กินเสียหน่อย หากทำล่วงหน้าสักวัน
วันถัดไปจะมีรสชาติและผิวสัมผัสกำลังดีเชียวละ” เหยาลี่กวักมือเรียกให้สาม
ขึ้นเตียง

“น้องหญิง ในเมื่อวันนี้สื่อหลิวนอนเร็ว เราก็คงจะฝึกพลังเสร็จเร็ว เวลา
ที่เหลือหลังจากนั้นจะเอาไปทำอะไรดีนะ...” เขาถามยิ้มๆ

เหยาลี่เฝ้าปากกัมหน้าลงเล็กน้อย ก่อนจะข้อนตาขึ้นมามองเขาแล้ว
ส่งยิ้มเขินอายไปให้ “ท่านอยากจะทำอะไรก็ทำเถอะ ข้าคิดอะไรไม่ออกแล้ว”
เหยาลี่ใช้น้ำเสียงที่ฟังดูยั่ววนมากกว่าปกติ

“เช่นนั้นก็...” อี้หยางยกมือขึ้นและเตรียมจะดับไฟในห้อง แต่กลับมี
เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นเสียก่อน

ก็อกๆ

“ลีเออร์ ลูกเขย... กลับกันหรือยัง” คนที่มาเคาะประตูก็คืออิงฮูหยิน
กับสาวใช้ที่ตามมาด้วยกัน

อี้หยางกับเหยาลี่สบตากันครั้งหนึ่งก่อนที่เหยาลี่จะลงจากเตียง “ท่าน
เอาผ้าคลุมสื่อหลิวไปก่อน ย้ายเขาไปที่มุมห้องก็ได้” นางเอ่ยบอกอี้หยางเสียง
เบา “ดับไฟบางส่วนด้วย”

“ได้” เจ้าออกไปหาท่านแม่ก่อนเถอะ” อี้หยางรีบจัดสถานที่ตามที่นาง
บอกทันที

“ท่านแม่” เหยาลียิ้มกว้างและเชื้อเชิญให้อิงฮูหยินเข้ามานั่งในห้อง
ส่วนนอกของเรือนพัก “ท่านแม่มีอะไรหรือเจ้าคะ”

“ลีเออร์ วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง” ตั้งแต่บุตรสาวมาถึงคฤหาสน์แล้ว
นอกจากตอนป้อนอาหารให้สือหลิว ทั้งสองคนก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันนัก หลัง
นางกลับมาถึงคฤหาสน์แล้วได้ยินว่าเหยาลีจัดของอยู่ในห้องกับอิงเถา นางก็
ไม่ยอมไปรบกวน ไปๆ มาๆ ในวันนี้นางกับบุตรสาวยังไม่ได้พูดคุยอะไรกัน
เป็นเรื่องเป็นราวเลย

“ไม่มีปัญหาอะไรเลยท่านแม่” เหยาลียังคงรอยยิ้มไว้บนใบหน้า แต่นาง
คิดว่าในตอนนี้อ້หยางคงน้ำตาตกในน้ำดู “ท่านแม่มีอะไรหรือ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก แม่แค่อยากฟังเจ้าเล่าเรื่องโรงเตี๊ยมของเจ้าต่อ
เท่านั้นละ” อิงฮูหยินไม่กล้าถามนางเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนอยู่ที่ร้านขายเครื่อง
ประดับ

“อ้อ เมื่อตอนช่วงชิงหมิงข้าว่าจ้างหลวงจูมาคนหนึ่ง แม้จะอายุเยอะไป
หน่อยแต่เขาก็ทำงานดีมาก แล้วข้าก็ได้ตัวสาวใช้มาคนหนึ่ง นางมีอายุพอๆ
กับเจาจื่อ ทั้งยังเรียบร้อยว่าง่าย ข้าจึงให้นางอยู่ดูแลเจาจื่อเป็นหลัก เพื่อจะ
ช่วยให้เจาจื่อเรียบร้อยขึ้นบ้าง หึๆ” เหยาลีหัวเราะเบาๆ แล้วส่งยิ้มให้อ້หยาง
ที่เดินออกมานอกห้องนอน

“ท่านแม่ต้องการอะไรหรือไม่ น้ำชาหรือว่าของกินเล่นสักหน่อย?”
อ້หยางถามอย่างมีมารยาท

“ไม่ต้องหรอกไม่ต้อง ลูกเขย เจ้ามานั่งเถาะ” อิงฮูหยินเอามือตบลงตรง
ที่นั่งข้างตัวก่อนพูดคุยกับเหยาลีต่อ “ที่จริงแม่ก็คิดว่าเจาจื่อออกจะเรียบร้อย
ได้อยู่แล้วนะ เด็กสาวอย่างไรก็ต้องรู้จักช่วยตัวเองบ้าง จริงหรือไม่” อิงฮูหยิน
จับมือเหยาลีไปกุมเอาไว้ “เหมือนเจ้าอย่างไร หึๆ” คนทั้งสามต่างก็นิ่งพูดคุย
กันจนกระทั่งมีเสียงประตูเลื่อนดังขึ้นมาจากอีกทาง

“ท่านยาย...” อิงเถาเลื่อนประตูไม้เปิดและชะโงกหน้าออกมาจากห้อง
ตัวเอง “ยังไม่นอนหรือขอรับ”

“แล้วอิงเถาเล่า ยังไม่นอนหรือ ไหนมาให้ยายดูใกล้ๆ หน่อยซิ” อิงสูหยิน กวักมือเรียกหลานชาย “อ้อ... ดิๆ” นางรู้สึกพอใจมากที่เห็นว่าอิงเถาโตวันโตคืนเช่นนี้ “ดีจริงๆ”

“ท่านยายร้องให้ทำไมขอรับ” อิงเถาตกใจที่อยู่ดีๆ คนตรงหน้าก็น้ำตาไหลออกมา เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากด้านในชุดตัวเอง

“อิงเถา นี่เจ้าพกผ้าเช็ดหน้าซ่อนด้วยหรือนี่” อี้หยางรู้สึกแปลกใจมากทีเดียว

“อ้อ... ดูให้ดีผ้าเช็ดหน้านี้ปักลายลูกท้อเอาไว้ด้วย” อิงสูหยินซับน้ำตา แล้วก็สังเกตเห็นลายปักเล็กๆ ที่ดูไม่สวยงามนัก แต่ก็พอดูออกว่าคืออะไร “หงอ... หรือไม่นะ เด็กผู้หญิงคนนั้น”

“อ้อ... เป็นผ้าเช็ดหน้าที่หงอปักให้ฉันนั้นละขอรับ” อิงเถารับคำเสียงเบา ท่านยายรู้ได้อย่างไรกันนะ เขามองเห็นสายตาล้อเลียนของบิดาแล้วก็คิดว่า หากรู้จะโดนถามเช่นนี้ เขาไม่เอาผ้าเช็ดหน้าออกมาดีกว่า แต่ว่าท่านยายน้ำตาไหลนี่นา... “ท่านยายไม่เป็นอะไรนะขอรับ”

“ยายไม่ได้เป็นอะไรหรอก แค่นี้ก็ได้เห็นพวกเจ้ามีความสุขดีเท่านั้น” อิงสูหยินซับน้ำตาด้วยผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยของอิงเถา

“แต่ว่ากับอี้หยางข้ามีความสุขดี มีความสุขทุกวันที่ได้อยู่กับเขา” เหล่าลี้จับหัวไหล่มารดาเพื่อปลอบใจอีกฝ่าย

“ได้แต่ว่ากับลี้เออร์ ข้าก็มีความสุขมากเช่นกัน” อี้หยางพูดตาม “มีความสุขที่สุดในชีวิต” เขาย้ำ

“ได้อยู่กับท่านพ่อท่านแม่ ข้าก็มีความสุขที่สุดเหมือนกันขอรับ” อิงเถานึกสนุกพูดตามด้วยอีกคน

“หึๆ พวกเจ้าจะทำให้ข้าจมคำพูดตายหรืออย่างไรกัน” อิงสูหยินกลั้นหัวเราะไม่อยู่ “เฮ้อ... นี่ก็ตลกแล้ว พวกเจ้าเดินทางมาตั้งแต่เช้าคงจะเหนื่อยแยมั่ก็ลืมนึกเรื่องนี้ มัวแต่อยากจะพูดคุยกับเจ้าเสียได้”

“ไม่เป็นไรหรอกท่านแม่” เหล่าลี้ยิ้มกว้างไม่ถือสามารถแม่แต่น้อย

“ไว้พรงนี้ค่อยมาพูดคุยกับพวกเจ้าต่อ” อิงฮูหยินยิ้มกว้างและขอตัวกลับไปพักผ่อน

“อิงเถา เจ้าพกผ้าเช็ดหน้าที่หึงให้เข้านอนด้วยหรือนี่ หึๆ” อี้หยางอดล้อเลียนไม่ได้จริงๆ

“ท่านพ่อ...” อิงเถาก้มหน้าก้มตาและทำปากย่นไม่พอใจ “ไม่พูดด้วยแล้ว” เขาเก็บผ้าเช็ดหน้าและรีบวิ่งกลับเข้าห้องไปด้วยความรวดเร็ว

“อี้หยาง...” เหล่าลี้หรีตามองเขาด้วยความไม่พอใจ นางเคยบอกเขาแล้วว่าไม่ให้ล้อเลียนอิงเถา

“โถ... ที่อิงเถาทำเก๋น่ารักดีออก ข้าชอบหรือกระทั่งได้พูดหยอกเขาซะ” อี้หยางไหวไหล่ “ตอนนี้ยังพอมีเวลาอยู่ และพรงนี้ก็ไม่ต้องเปิดโรงเตี๊ยมแต่เช้า... เช่นนั้นก็...” เขาส่งสายตาให้นาง

“ท่านนี่ละ” เหล่าลี้เอ็ดเขาคำหนึ่งก่อนจะลุกจากที่นั่ง “มา เข้าห้องได้แล้ว”

“ตามเจ้าไปแล้ว หึๆ”

“อ้าย! เอ๊ๆๆ”

“สามี! อย่าทำเช่นนั้นอีกนะ” เหล่าลี้หันมาเห็นอี้หยางกำลังอุ้มสือหลิวอยู่เหนือนางก็รีบเอ็ดเขาเสียงดัง ในวันนี้ทุกคนในครอบครัวต่างก็ยกขบวนกันมาเที่ยวเล่นริมทะเลสาบที่เมื่อสองปีที่แล้วเคยมาเที่ยวเล่นด้วยกัน ในครั้งนี้ศาลาริมน้ำที่เก่าๆซึ่งได้รับการซ่อมแซมจนใช้งานได้อย่างปลอดภัย ตัวศาลาริมน้ำถูกตึระเบียงปิดเกือบทุกด้าน และมีด้านหนึ่งที่ยื่นออกไปริมน้ำเพื่อใช้ทำกิจกรรมอื่นๆ

ในขณะที่ทุกคนนั่งในศาลา จิบชากินขนมพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน เหล่าลี้ที่ได้ยินเสียงหัวเราะของสือหลิวจึงหันไปมองตามปกติ พอเห็นว่าอี้หยางกำลังเล่นพิเรนทร์อุ้มสือหลิวไปไว้เหนือน้ำ ก่อนจุ่มเท้าเขาลงไปในน้ำแล้วยกขึ้นด้วยความรวดเร็ว นางก็รีบเอ็ดเขาโดยไม่ทันคิดอะไรทั้งสิ้น คนทั้งหลาย

ต่างมองนางเป็นตาเดียว

“เกิดลูกตกลงไปจะอย่างไรเล่า...” ใบหน้านางแดงก่ำ จากนั้นก็พูดต่อเสียงเบา เมื่อครูนี้นางทำเรื่องเสียมารยาทออกไปแล้วใช่หรือไม่

“ป้าпа ไป อุ้ม ไป” ลีอหลิวิไม่ได้รับรู้ถึงความเจ็บที่เกิดขึ้นฉับพลันเตะขาไปมาในอากาศ อยากให้บิดาทำแบบเมื่อครู่อีก

“ไปอะไรอีกเล่า โดนแม่เอ็ดแล้วไม่ได้ยินหรือ” อี้หยางหัวเราะแห้งๆ เขาเห็นลีอหลิวิดูเหมือนจะสนใจระยะห่างระหว่างความสูงของท่อน้ำกับผิวน้ำ จึงอุ้มลีอหลิวิยื่นออกไปให้เขาได้ลองเอาเท้าแตะน้ำดู น้ำที่เย็นกว่าปกติคงทำให้ลีอหลิวิชอบใจ... แต่ท่าทางการเล่นแบบนั้นคงทำให้เหยาสีไม่พอใจเข้าแล้ว

“มามา ป้าпа อุ้ม ไป” ลีอหลิวิหันไปบอกเหยาสีให้เข้าใจ “ป้าпа อ๋า อุ้มอา อุ้ม มาอา อุ้อา”

“เมื่อสองปีก่อนอิงเถากับท่านพ่อตกลงไป... อย่างไม่รู้ต้องระวังให้มากๆ” เหยาสีกึ่งตักเตือนกึ่งแก้ตัว

“อ๋า ป้าпа ไป อ้อ...” ลีอหลิวิถูกอุ้มกลับมาในศาลาก็ดิ้นไปมา เขายังอยากเล่นแบบเมื่อครู่อยู่เลย

“ลีอหลิวิ ของเล่นของเจ้าอยู่ที่ไหนกันนะ” อี้หยางเดินอ้อมไปหยิบของเล่นของเขาไปมาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

“มามา ป้าпа ไป อา...” ลีอหลิวิไม่อยากเล่นของเล่น เขาอยากเล่นแบบเมื่อครู่มากกว่า

“ลีอหลิวิ เล่นแบบนี้ถึงจะสนุกแต่อันตรายมาก แม่กลัวว่าเจ้าจะตกลงไป” เหยาสีรับบุตรชายมาอุ้มปลอบใจ นอกจากกลัวว่าเขาจะตกลงไป ยังกลัวว่าเขาจะกลายเป็นลูกท้อเหมือนเมื่อครั้งที่อิงเถาตกลงไปด้วย

“อ้อๆ อ๋า มามาอ้ออา” ลีอหลิวิยื่นมือไปด้านหน้าหมายจะเอาของเล่นในมือของอี้หยาง “ป้าпа เขียว” เมื่อเรียกชื่อของเล่นถูกยอไม่ได้เล่นของเล่น

“เมื่อครู่ข้าตกใจหมดเลย อยู่ดีๆ พี่หญิงใหญ่ก็เรียกสามีเสียงดัง อ๋าๆ”

คุณชายรองตระกูลอิงเอ่ยทำลายความกระอักกระอ่วนที่เกิดขึ้น

“นั่นสิพี่รอง ข้าก็ตกใจเหมือนกัน นึกว่าแม่เสียบ้านไหน” คุณชายสามไม่พลาดโอกาสที่จะล้อเลียนพี่สาวตัวเอง

เมื่ออ๊ฮยางนั่งลงข้างเหยาหลี นายท่านอิงก็เอ่ยช่วยบุตรสาวขึ้นมา “ลูกเขยเจ้ารอง เจ้าสาม เล่นอะไรแม่จะระวังแล้ว แต่ก็อาจจะเกิดความผิดพลาดได้ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นบุรุษไม่รู้จักรอบคอบแบบนาง ยังมาล้อเลียนนางอีกหรือ”

“ท่านพ่อช่วยพูดแทนพี่หญิงใหญ่อีกแล้ว” คุณชายรองรู้สึกเหมือนได้รับความไม่ยุติธรรม

“พี่หญิงใหญ่ดีที่สุดในสายตาท่านพ่อตลอดเลย” คุณชายสามเองก็ไม่พอใจนัก “พี่หญิงใหญ่ถึงได้ตะโกนไล่พี่เขยใหญ่แบบนั้น...”

“ไม่ๆ ท่านพ่อกับนางพูดถูกแล้ว ข้าไม่รอบคอบเองนั่นละ” อ๊ฮยางรีบปฏิเสธความหวังดีของบรรดาน้องชายทั้งหลาย

“หึๆ” อิงสูหยินปิดปากกลั้นหัวเราะ “เอาละๆ พวกเจ้าสองคนสู้อะไร พี่หญิงเจ้าไม่ได้หรอก นางมีทั้งบิดาทั้งสามีคอยช่วยแบบนี้ พวกเจ้าสองคนเถียงอย่างไรก็สู้ไม่ได้หรอก”

“นั่นสิเจ้าคะ” สูหยินของคุณชายรองเห็นด้วย “กระทั่งสื่อหลิวยังเข้าใจเลยว่าต้องเชื่อฟังมารดา”

“เมื่อครู่คุยอะไรกันค้างอยู่นะ” สูหยินรองมารดาของคุณชายรองชวนทุกคนพูดคุยต่อ

“มาแล้ว... อ้อๆ”

สื่อหลิวเอนตัวฟังเหยาหลีและเล่นของเล่นในมืออย่างสบายใจ เหยาหลีลูบศีรษะสื่อหลิวด้วยความอ่อนใจ นางส่งสายตารู้สึกผิดไปทางอ๊ฮยาง ฝ่ายอ๊ฮยางก็ไม่ได้คิดอะไร บุรุษอย่างเขายึดได้หัดได้ นางว่าอะไรเขาก็ว่าอย่างนั้นอยู่แล้ว

“อ๊ฮยาง...” เหยาหลีที่นอนซบอ๊ฮยางเอ่ยเรียกเขาเสียงหอบ “เมื่อช่วงเช้าข้าขอโทษด้วยจริงๆ” นางเงิบไปพักหนึ่ง “ไม่ได้ตั้งใจจะเอ็ดท่านจริงๆ นะ”

“ข้ารู้” อี้หยางลูบแผ่นหลังอันเปลือยเปล่าของนางเพื่อปลอบใจ “เจ้าคงจะกังวลเหมือนเมื่อรอบที่ท่านพ่อกับอิงเถาตกน้ำไปใช่หรือไม่ ข้าถึงได้บอกว่าคุณไม่รอบคอบเองอย่างไรเล่า”

“อ้อ... น้องรองกับน้องสามบอกว่าข้าเป็นแม่เลือนบ้านไหนไม่รู้ด้วย” เหยาลี้รู้สึกอับอายเหลือเกิน

“หึๆ ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ ท่านแม่ของข้าก็เป็นแม่เลือนเหมือนกัน ไม่เห็นท่านพ่อจะมีปัญหาอะไร” อี้หยางหัวเราะในลำคอ

“ไม่เห็นจะเหมือนกันเสียหน่อย” เหยาลี้ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พูดจาไร้สาระ ท่านแม่ของท่านเป็นเทพธิดาเสื่อชาวต่างหากเล่า... ไม่ได้ดูเหมือนเสื่อเสียหน่อย”

“หากเจ้าไม่พอใจ พรุ่งนี้ข้าจะบอกให้ท่านพ่อจัดการพวกเขาตีใหม่”

“ไม่ต้องหรอก... เดี่ยวน้องสามก็หาว่าข้าใช้อำนาจบาตรใหญ่อีก” เหยาลี้บ่นถึงน้ำพักลางลักนิ้วไปทั่วแก้มของอี้หยาง

“ลีเออร์ อ๋าย่ามือน” อี้หยางจับมือนางแน่น ลมหายใจเขาสะดุดไปช่วงหนึ่ง

“ไม่ชนท่ามือนอีกข้างของท่านหรอก จับอะไรอยู่ ปล่อย เดี่ยว... อ้อ...”

“จะให้ปล่อยจริงหรือ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงออกจะเสียดายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ยอมปล่อยมืออยู่ดี “นี่... ว่าอย่างไร หือ...”

“รู้แล้วยังจะถามอีก...” เหยาลี้เผลอปากไม่ตอบอะไร ใบหน้านางแดงก่ำไปหมด

“ข้าเห็นหน้าเจ้าแดงมากทีเดียว” อี้หยางเอ่ยด้วยน้ำเสียงขบขัน “เจ้าป่วยหรือ”

“เงียบ...”

เงียบอีกแล้ว “หึๆ อ้า... เปลี่ยนท่าหน่อยนะ”

“อ้อ...”

เสียงสวสาดดังขึ้นในความมืด ส่วนที่ว่าเกิดอะไรขึ้นนั้น มีเพียงผู้เฒ่า

มีดวงตาสีทองเท่านั้นที่มองเห็น

“เหยาลี่ วันนี้สือหลิวเป็นอย่างไรบ้าง” หลังเผื่อรอให้บรรดาสุหยินทั้งหลายได้ใช้เวลาพร้อมกับหลานชายมานานแล้ว นายท่านอิงก็โผล่หน้ามาที่เรือนพักของเหยาลี่บ้าง

“ท่านพ่อ เข้ามาก่อนสิเจ้าคะ”

“แอ๊ะแอ๊ะ” สือหลิวที่อยู่ในอ้อมแขนเหยาลี่ส่งเสียงทักทายด้วยอีกคนก่อนมองไปรอบใบหน้านายท่านอิงแล้วเอียงคอเล็กน้อย ทำสีหน้าไร้เดียงสากะพริบตาปริบ ดวงตาที่แวววาวรวมกับตาดำกลมโตใสกระจ่าง ทำให้ใจผู้ที่มองแทบจะละลาย

“พ่อ... แวะมาเล่นกับสือหลิวนะ” นายท่านอิงถูกสือหลิวล่อลวงจิตใจอย่างรวดเร็ว เร็วเสียยิ่งกว่าทุกครั้งที่เหยาลี่เห็นคนอื่นถูกล่อลวงเสียอีก นางเรียงลำดับในใจใหม่่ว่าใครกันที่ถูกล่อลวงได้ง่ายที่สุด

“เข้ามาเลยท่านพ่อ ตอนนี้อยู่เวลาเล่นของสือหลิวพอดี” เหยาลี่เชื้อเชิญให้บิดาเข้ามาในห้อง กลางห้องมีพรมผืนหนาและของเล่นผ้าก่องอยู่มากมาย รอให้สือหลิวไปเล่น

“อะฮือ” นายท่านอิงเข้ามาในห้องแล้วก็เลือกไม่ได้ว่าจะไปนั่งที่ใดดี ระหว่างตั่งไม้หรือบนพรม

“มามา เขียว” สือหลิวผลักไหล่เหยาลี่เบาๆ เพื่อบอกว่าอยากจะลงไปเล่นของเล่นแล้ว เขาเดินเตาะเตาะไปเกาะขานายท่านอิงเพื่อพยุงตัว ก่อนจะปล่อยมือ แล้วเดินไปนั่งจุมปูกอยู่กลางของเล่นผ้ามากมาย หยิบของเล่นขึ้นมาแล้วก็โยนไปทางอื่นเพื่อหาของเล่นชิ้นที่ตัวเองอยากเล่นจริงๆ

“สือหลิวหาอะไรอยู่หรือ ให้ตาเล่นด้วยนะ” นายท่านอิงตัดสินใจได้ในที่สุดว่าจะนั่งเล่นกับสือหลิว เขาเอ่ยถามเด็กชายด้วยสีหน้าที่เหยาลี่เห็นว่าบิดาคงปลื้มใจมากทีเดียว

“เขียว” สือหลิวตอบกลับอย่างรู้ความ

“เขียวหรือ ของเล่นสีเขียวนะ” นายท่านอิงถามกลับ

“อือๆ” เด็กชายพยักหน้าและกวาดมือหาของเล่นต่อ

“อันนี้หรือไม่สีเหลือง” นายท่านอิงหยิบของเล่นสีเขียวนั้นมาให้หลานชายดูทีละชิ้น

“เขียว!” เมื่อเจอของเล่นที่หาอยู่สีเหลืองก็ตะโกนเสียงดังด้วยความดีใจรับของเล่นมาถือไว้แล้วแกว่งไปมา เดี่ยวก็เอามากอดไว้ “เขียว” เขาส่งของเล่นให้นายท่านอิงแล้วเฝ้ารอ

“อา... ยังไงละนี่” นายท่านอิงไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ “เหยา ลี พ่อต้องทำอะไรหรือ”

“ท่านพ่อก็ส่งของเล่นคืนให้เขาแล้วบอกว่าของเล่นสีเขียว” เหยา ลี นั่งลงข้างกายบิดาแล้วดันมือเขาไปข้างหน้า

“เขียว” สีเหลืองออกเสียงอย่างชัดเจน

“อ้อ ของเล่นสีเขียวนะ” นายท่านอิงยิ้มแป้น

สีเหลืองมองหน้าอีกฝ่ายอยู่พักหนึ่งก่อนจะวางของเล่นลง ไล่ตัวไปด้านหลังเพื่อลุกขึ้นยืน เขาเดินไปเกาะไหล่ให้นายท่านอิงและเริ่มทรมานใจอีกฝ่ายโดยยื่นมือไปบีบและดึงใบหน้าที่ยื่นเป็นชั้น ก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน “เอ็กๆๆ”

“สีเหลือง อย่าทำแบบนี้” เหยา ลี ดึงมือบุตรชายออกและจับเขานั่งลงที่เดิม

“อาๆ” เขากำลังมองใบหน้าที่ของอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเสียใจเล็กน้อย

“ไม่เป็นไรหรอกเหยา ลี ถ้าเขาชอบก็ให้เขาเล่นจับหน้าพ่อแบบนี้ละ พ่อไม่เจ็บเลย” นายท่านอิงไม่ถือสาแม้แต่น้อย เขายังยื่นหน้าไปใกล้หลานชายเพื่อให้รู้ว่าสีเหลืองสามารถทำอะไรกับหน้าเขาก็ได้ตามใจชอบ

“ท่านพ่อจะเอาแต่ตามใจเขาไม่ได้นะ” เหยา ลี ตอบกลับยิ้มๆ

“พูดเหมือนแม่เจ้าเลย ตอนนั้นพ่อก็ตามใจเจ้าจนแม่เจ้าไม่พอใจเหมือนกัน แต่พ่อเจ้าโตขึ้นก็ไม่ได้ถูกตามใจจนเสียคนนะ” นายท่านอิงไม่คิดว่าตัวเอง

ทำผิดตรงไหน

“ท่านพ่อพูดแบบนี้ข้าก็เถียงไม่ออกแล้ว” เอาเรื่องของนางมาตอกนางกลับแบบนี้แล้วนางจะทำอะไรได้อีกเล่า

“สือหลิวจับหน้าของตาเยอะๆ เลยนะ” นายท่านอิงจับมือของสือหลิวมาแตะใบหน้าที่ตัวเอง

“เอิ๊กๆๆๆ”

ทุกวันนี้สือหลิวจะถูกห้อมล้อมโดยญาติๆ มากมาย วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่เขาได้เล่นสนุกตั้งแต่เช้า

“สือหลิว มาเล่นกับยายทางนี้สิจ๊ะ” อิงฮูหยินถือของเล่นผ้าชิ้นหนึ่งที่เย็บด้วยผ้าแพรสีเขียวมันเงา ของเล่นชิ้นนี้เป็นของเล่นชิ้นใหม่จากหลายๆ ชิ้นที่ทำขึ้นมาระหว่างที่สือหลิวอยู่ที่คฤหาสน์นี้

“แอ๊ะแอ้!” สือหลิวไล่ตัวไปด้านหลังและลุกขึ้นจากพื้น เดินเตาะเตาะไปเอาของเล่นชิ้นใหม่ “อาๆ อุมมา” เขาเอนตัวไปทางอิงฮูหยิน เทบจะกลายเป็นนอนทับ เมื่อหยิบของเล่นมาได้ก็รีบคลานกลับแล้ววางกองไว้ตรงกลางที่เต็มไปด้วยของเล่นผ้ามากมาย

“สือหลิว มาเอาของยายรองด้วยสิ” ฮูหยินรองหยิบของเล่นผ้าชิ้นหนึ่งที่ทำจากผ้าหลากสีเย็บติดกันขึ้นมาล่อตาล่อใจเด็กชาย

“แอ๊ๆ” มีมากย่อมดีกว่ามีน้อย ของเล่นผ้าชิ้นใหม่นี้มีหรือสือหลิวจะไม่สนใจ เขาไล่ตัวไปด้านหลังและลุกขึ้นเดินไป หมายถึงล้มทับอีกฝ่าย พอได้ของเล่นแลกกับโดนหอมแก้มครั้งหนึ่งเขาก็คลานกลับมาที่เดิม ทั้งยังมองรอบๆ เพื่อดูว่าจะมีใครให้อะไรเขาอีกหรือไม่

“แบบนี้น่ารักเกินไปแล้ว” อิงฮูหยินใจละลาย นางเทบอยากออกไปเอาเข็มกับด้ายมาเย็บของเล่นเพิ่มให้เขาเสียเดี๋ยวนี้

“นั่นสิพี่หญิง” ฮูหยินรองเห็นด้วย

“เชียว”

“ดูเหมือนอย่างไรก็เทียบไม่ได้กับของเล่นชิ้นโปรดของเขาละ” ฮูหยินสามหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นว่าสุดท้ายสือหลิวก็เลือกเอาของเล่นผ้าชิ้นเก่าขึ้นมาเล่น

“ของเล่นชิ้นนั้นก็ใช่ว่าทำให้เขาคั้งก่อนนะ” อิงฮูหยินอ้อวอดด้วยความปลานปลื้ม

“มามา” เห็นประตูห้องเปิดออก สือหลิวก็มองตาม พอรู้ว่าคนที่เข้ามาเป็นใครก็รีบไล่ตัวลุกขึ้นเดินไปหาทันที ของเล่นสี่เขี้ยวชิ้นที่ชอบจึงถูกทิ้งกองรวมกับของเล่นชิ้นอื่นๆ

“สือหลิว” เหล่าลีเข้ามาในห้องพร้อมพับผ้าอ้อมในมือที่เพิ่งแห้งดี นางยืนหนึ่งให้สือหลิวใช้เป็นหลักในการทรงตัว

“มามา อุ้ม”

“ไม่เล่นของเล่นแล้วหรือ หึๆ” เห็นกลางห้องมีของเล่นผ้าเพิ่มจากที่นำมาอีกเกือบเท่าตัว เหล่าลีหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เด็กคนนี้มีของเล่นเยอะเกินไปแล้ว นางย่อตัวลงและใช้มือข้างหนึ่งโอบบุตรชายเข้าเฝ้า

“อาๆ อูมอา มามามูอามา” สือหลิวให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง สองขาหนีบเฝ้า สองแขนเกาะไหล่ราวกับเป็นลูกสิงโตตัวหนึ่ง

“อ้อ... ตัวหนักขึ้นทุกวันเชียวละ”

“ลีเออร์ แม่เก็บผ้าอ้อมให้ก็แล้วกัน” เห็นบุตรสาวดูจะทรงตัวลำบาก อิงฮูหยินก็ยื่นมือเข้าช่วย “เมื่อครู้อย่างสนใจแต่ของเล่นแท้ๆ พอเจ้ามาก็ทิ้งเสียอย่างนั้น”

“บุตรชายติดแม่ บุตรสาวติดพ่อ คงจะเป็นแบบนี้กระมัง” ฮูหยินรองปิดปากหัวเราะชอบใจ

“พูดได้ดีๆ” อิงฮูหยินเห็นด้วย

“ได้ยินว่าพรุ่งนี้ เอ่อ... คุณหนูใหญ่จะกลับแล้วหรือ” ฮูหยินสามสอถาม

“ใช่แล้วท่านแม่สาม” เหล่าลีเขย่าตัวสือหลิวให้หัวเราะชอบใจแล้วก็วาง

เขาลง ลือลิวที่ทอดมารดาจนพอใจเดินเตาะเตาะกลับไปเล่นของเล่นผ้าทองใหญ่ต่อ

“ครั้งนี้อยู่ไม่นานเลย” สุหยินสามพูดต่อ

“ข้าก็เสียดายอยู่เหมือนกัน แต่โรงเตี๊ยมต้องมีคนกลับไปดูแล” เหยาลี่เก็บของที่ถูกรอห่อไปด้วยสนทนาไปด้วย “ถึงจะมีคนดูแลอยู่ แต่ก็ไม่มีมากนัก”

“แล้วช่วงซุนเจี๋ยจะมาอีกหรือไม่” สุหยินรองเอ่ยถามขึ้นบ้าง ตอนนี้นางก็กำลังซึ้งใจอยู่ว่าจะบอกให้บุตรชายพาหลานชายกลับมาเยี่ยมบ้านเมื่อถึงเทศกาลซุนเจี๋ยดีหรือไม่ บุตรชายแยกตัวไปมีครอบครัวแล้ว นางไม่อยากจะให้เขาต้องลำบากไปๆ มาๆ บ่อยครั้ง

“หลังช่วงล่าป่าอู่หยางจะพาข้ากลับบ้านเกิดเขา ดังนั้นช่วงซุนเจี๋ยคงจะไม่สะดวกมา แต่จะมาอีกครั้งช่วงงงชีวิปีหน้าเลย” เหยาลี่ตอบ “ถึงตอนนั้นลือลิวก็สองขวบแล้ว คงได้ดูแลกว่านี้อีก หึๆ”

“มา嘛 อาๆ อูมา” ลือลิวโต้ตอบเมื่อได้ยินคนเรียกชื่อตัวเอง เงยหน้ามองเหยาลี่แล้วก็หัวเราะเสียงดัง “เอ็๊กๆ”

“เฮ้อ...” สุหยินสูงวัยทั้งสามต่างถอนหายใจด้วยความเอ็นดู

หลังอิงสุหยินทั้งสามแยกตัวไปใช้เวลาส่วนตัว เหยาลี่ก็พาลือลิวไป
นอนกลางวัน เก็บสัมภาระไปได้ครึ่งหนึ่งอิงเถาก็กลับมาดูแล

“ท่านแม่ ข้ากลับมาแล้ว” อิงเถาเข้ามาในห้องพร้อมของเต็มอ้อมแขน

“อิงเถา เจ้าซื้อของกลับมาเยอะมาก” เหยาลี่ตั้งข้อสงสัยเกตุ ก่อนวางงานปักในมือลงแล้วเข้าไปช่วยเขาถือของ

“อ้อ ท่านพ่อบอกว่าให้ซื้อของฝากเยอะหน่อย จะได้ให้ทุกคนเท่าเทียมกัน” อิงเถาถอนหายใจเมื่อวางของทั้งหมดลงบนโต๊ะ “ด้ายสีทั้งหมดนี้เป็นของฝากให้หงอี่” เขาเปิดกล่องไม้ที่มีด้ายสีที่ถูกมัดเป็นข้อเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

“อ้อ หงอี่ต้องชอบอย่างแน่นอน” นางเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ “เลิก

“ได้ดีมาก”

“ส่วนอันนี้เป็นผ้าตัวนสีชมพูให้น้องอวีวี่” อิงเถาพูดต่อยิ้มๆ รู้สึกดีใจที่เหยาหลีเอ่ยชมเรื่องของผาก เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ร้านผ้า เขาคิดตั้งนานว่าจะเลือกอะไร

“ดี เหมาะมากทีเดียว” นางไม่รู้หรือว่าเทพธิดาเสื้อดำที่อยู่กลางป่าจะชอบผ้าตัวนหรือไม่ แต่เด็กผู้หญิงอย่างไรก็น่าจะชอบของสวยๆ งามๆ อยู่แล้ว

“แต่กับน้องเหลียงซียังไม่รู้จะซื้ออะไรไปผากดี พรุ่งนี้ท่านพ่อบอกว่าคงต้องให้ท่านแม่พาเข้าไปที่ร้านเครื่องประดับแทน” เขาจูบจุมูกแล้วก็ทำท่าทางคิดอะไรไม่ออก

“เหลียงซียังเด็กมาก อีกอย่าง นางอยู่กับเจ้าแม่ซีหวังหมู่ คงไม่ขาดอะไรแล้ว เลือกยากจริงๆ นั่นละ”

“อันนี้เป็นของผากให้ไปอ้อ” อิงเถาชี้ห่อกระดาษที่มัดอย่างเรียบร้อยในห่อกระดาษเป็นลื้อผ้าที่เย็บอย่างประณีตชุดหนึ่ง ตอนที่เขาถามไปอ้อว่าอยากได้อะไร คำตอบคือชุดคุณชายสูงศักดิ์สักชุด ช่างเป็นคำขอที่แปลกประหลาดจริงๆ แค่อ้อผ้า ขอให้ท่านป้าจื่อจู่เย็บให้ก็หมดเรื่องแล้วแท้ๆ แต่เจ้านั่นกลับบอกว่าชุดแบบที่ท่านป้าจื่อจู่ไม่ยอมเย็บให้ เนื่องจากเขาชอบลงไปกลิ้งคลุกฝุ่น ‘ก็อย่าไปกลิ้งคลุกฝุ่นสิเจ้าบ้า!’

“เฮ้อ...”

“ถอนหายใจอะไรกันอิงเถา หือ...” เหยาหลีดึงตัวอิงเถาเข้ามากอดหอมอิงเถาโตมากขึ้นทุกวัน อีกทั้งยังมีสื่อหลิวเพิ่มเข้ามาทำให้เขาห่างเหินกับนางนางคิดถึงความใกล้ชิดกับเขาเหลือเกิน “แล้วนี่ใครเป็นคนออกค่าของผากให้เจ้าออกเองหมดเลยหรือ”

“ของหงอี่ข้าออกเอง ส่วนของคนอื่นท่านพ่อช่วยออกครึ่งหนึ่ง” อิงเถากระซิบเสียงเบา “แต่ของน้องเหลียงซียังไม่รู้ที่ท่านพ่อจะยังช่วยออกให้หรือไม่”

“หึๆ แม่รู้แล้วว่าซื้ออะไรให้ดี ไม่ต้องไปร้านเครื่องประดับหรอก เดี่ยวเราไปร้านขายโคมไฟกระดาษแล้วสั่งให้เขาทำโคมไฟดอกบัวสีชมพูสักใบดีกว่า

ทำแบบไม่ต้องมีที่วางเขียนด้านใน” เหยาสีได้ความคิดนี้เมื่อคิดถึงดอกบัวที่ไม่เหี่ยวเฉาซึ่งอิงเถาได้มาจากเหลียงซี โคมไฟกระดาษณ์แม้จะไม่มีเขียน แต่นางเชื่อว่าบรรดาเทพเจ้าจะต้องมีวิธีทำให้มันส่องสว่างได้อย่างแน่นอน ตอนนี้อยู่ที่เพิงผ่านเทศกาลลงชีวไปไม่นาน นางเชื่อว่าจะต้องมีบางร้านที่ยังรับทำโคมไฟกระดาษณ์รูปแบบต่างๆ อยู่แน่นอน แล้วนางก็จะไปแวะร้านเครื่องประดับอีกครั้งเพื่อซื้อกำไลหยกให้ใส่ห้อยไว้กับเหลียงซีด้วย ไม่ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร นางก็ควรจะมีความเท่าเทียมให้คู่หมั้นทั้งสามของอิงเถา หากเขาไม่พุดถึงเด็กทั้งสองนางก็คงจะลืมไปแล้ว

“ดีเลยท่านแม่” อิงเถาเห็นด้วย

“น้องหญิง อิงเถา ข้าเอาจอกกินเล่นกับน้ำชามาให้” อี้หยางปล่อยให้อิงเถาเอาของไปเก็บ ส่วนเขาก็ไปห้องครัว หาน้ำชามาให้ “เก็บของไปได้มากแล้วนะนี่” อี้หยางมองไปรอบๆ ก็เห็นของที่เดิมวางกระจายอยู่รอบๆ ถูกเก็บรวมไว้เป็นกอง

“เหลือแต่พรมปูพื้นของสือหลิวนี่ละที่ต้องรอฟุ้งนี้เข้าค่อยเก็บไปที่เดียว” เหยาสีมองไปรอบๆ เพื่อดูว่ามีอะไรที่ยังต้องทำอีกหรือไม่ “เดี๋ยวข้ากับอิงเถาจะออกไปข้างนอกเสียหน่อย ท่านดูแลสือหลิวได้ไหม”

“ได้สิ เขากินและขับถ่ายเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่” ที่อี้หยางกังวลใจคือตอนสือหลิวถ่ายหนัก นอกเหนือจากนั้น การเลี้ยงเด็กที่กินง่ายอยู่ง่ายแต่ติดชนั้นง่ายมากทีเดียว

“กินเรียบร้อยแล้ว... แต่ยังไม่ยอมถ่ายเลย คิดว่าน่าจะเป็นหลังตื่นนอนนี่ละ” เหยาสียิ้มและหัวเราะเบาๆ “ถ้าเขาปวดท้องก็ลองนวดท้องเขาดู จะได้ถ่ายออก หรือไม่ก็ให้ท่านแม่มาช่วยก็ได้”

“เฮะๆ ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าก็ถามไปอย่างนั้นละ” เขาหัวเราะตามนาง “กินอะไรสักหน่อยก่อนเถอะ อิงเถาก็เพิ่งกลับมา พักครู่หนึ่งค่อยออกไปอีกรอบดีกว่านะ”

“ข้าจะเอาของกลับไปเก็บที่ห้องก่อน ยังไม่ได้เก็บของเลย” อิงเถา

รวบรวมของฝากทั้งหลายมาถือไว้แล้วเดินกลับเข้าห้องไป

“อ้าย! มามา อ้าๆ เอ็กๆ” ลือหลิวหัวเราะชอบใจเมื่อได้สัมผัสกับมั่วตัวใหญ่อีกครั้ง “อาอูมอาบาอ้า อืออาอูอา” เขาถึงกับพูดอธิบายความตื่นเต็นออกมาไม่หยุด

“อือ... แม่ไม่อยากจะปล่อยเจ้ากลับบ้านไปเลยจริงๆ” อิงฮูหยินแทบไม่อยากจะให้หลานชายคนนี้กลับไปเลยจริงๆ

“ไม่เอาหน้า นางออกเรือนไปแล้วก็ต้องไปใช้ชีวิตของนางสิ” นายท่านอิงพูดอย่างแต่ส่ายตากลับแสดงออกอีกอย่าง อารมณ์ที่แฝงอยู่เต็มไปด้วยความอาลัยเป็นอย่างยิ่ง

“เสี่ยวเถา ปีหน้าเจ้าจะมาอีกใช่ไหม” เด็กทั้งสามเกาะกลุ่มกันเพื่อพูดคุยเป็นครั้งสุดท้าย

“อือ ข้าจะมาอีก ไว้มาเล่นด้วยกันอีกนะ” อิงเถาพยักหน้ารับ

“พี่อิงเถา โชคดีนะ” กวานอวีเอ่ยลา

“เจ้าก็โชคดีนะเสี่ยวอวี” อิงเถาอวยพรอีกฝ่ายกลับ “พวกเจ้าสองคนเรื่องการสอบอะไรนั้นก็พยายามเข้านะ”

“แน่นอนๆ” หลิวเป่ย์พยักหน้ารับคำอวยพรเต็มที่

“น่าเสียดาย พี่อิงเถาน่าจะมาลองสอบด้วยกัน”

“ไม่ละ ข้าต้องกลับไปดูแลโรงเตี๊ยม” อิงเถาส่ายหน้าไม่เอาด้วย เรื่องสอบเพื่อเข้าเรียนหรือหาประสบการณ์เตรียมตัวสอบขุนนางอะไรนั้นเขาไม่สนใจสักนิด ตอนนี้อิงเถาเข้าใจถึงสถานะของตัวเองบ้างแล้ว ลักวันเขาจะเป็นหนึ่งในบรรดาเทพเซียนบนสวรรค์ ชื่อเสียงและความก้าวหน้าบนโลกมนุษย์มีแต่จะสร้างความยุ่งยากให้เขา เขากลับบ้านไปดูแลโรงเตี๊ยมดีกว่า

“มามา ไป”

“อือ เดี่ยวจะขึ้นรถม้าแล้วก็กลับบ้าน” เหยาลืออธิบายให้ลือหลิวฟัง

“เหยาลี พ่อมีของจะให้ลือหลิวด้วย” นายท่านอิงรับของขึ้นหนึ่งมาจาก

บ่าวรับใช้ที่อยู่ข้างๆ เป็นตุ๊กตาลิงโตสีเขียวตัวใหญ่ ขนาดเกือบเท่าผลแตง
สองลูกวางคู่กัน “ให้เขาเอาไว้เล่นนะ”

“อ๊ะ! มามา ไป อือๆ” ลีอหลิตบมือชอบใจ แต่ไหล่เหยาหลีหลายครั้ง
เพื่อบอกให้นางพาเขาเข้าไปใกล้ “อาๆ อืออา อุอาอ้า แ๊ะแ๊ะ”

“ท่านพ่อ... ลิงโตผ้าตัวนี้ไม่ตัวใหญ่ไปหรือ” เหยาหลีเดินเข้าไปใกล้ นาง
ไม่รู้จะถือของชิ้นนั้นอย่างไรโดยไม่ทำลือลิวหลุดมือ

“ข้าถือให้เอง” อี้หยางเข้ามารับสิงโตจากมือนายท่านอิง

“แ๊ะแ๊ะ” ลีอหลิจ้องของเล่นใหม่ไม่วางตา

“เอะละ พวกเจ้าไปกันได้แล้ว จะได้เดินทางได้มากหน่อย” นายท่านอิง
ยิ้มกว้าง “โชคดี”

“ปีหน้าข้าจะมาอีก ท่านพ่อท่านแม่รักษัตว์ด้วยนะเจ้าคะ” เหยาหลีบอก
ลา อี้หยางพยักหน้าให้ทุกคน

“การวะท่านตาท่านยายขอรับ”

อิงเถาประสานมือก้มศีรษะให้คนทั้งหลาย เมื่อการเอ่ยว่าลาเสร็จสิ้น
รถม้าก็เคลื่อนตัวออกไป